

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OUT OF THE GATE

ELSIE SILVER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KAPININ DIŞINDA

ALTINA HÜCUM ÇİFTLİĞİ KÖKEN HİKAYESİ

OceanofPDF.com

ELSIE SILVER

OceanofPDF.com

Copyright © 2021 by Elsie Silver

Tüm hakları saklıdır.

www.elsiesilver.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Wildheart Designs tarafından

Rochelle J. Simas tarafından IDK Art'ta

✿ düzenlenmiştir Vellum ile oluşturulmuştur

OceanofPDF.com

Çiçekleri en iyi şekilde atlarının yelelerine örerek kullanan tüm kızlar için.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

"Neden bu kadar üzgünsün?"

"Çünkü sen benimle kelimelerle konuşuyorsun ve ben sana duygularımla bakıyorum."

- LEO TOLSTOY

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Ada Bölüm

2 Dermot

Bölüm 3

Ada Bölüm

4 Dermot

Bölüm 5

Ada Bölüm

6 Ada

Bölüm 7

Dermot

Bölüm 8

Ada Bölüm

9 Dermot

Bölüm 10

Ada

Sonsöz

Sonsöz

Teşekkür Ayrıca Elsie

Silver

Off to the Races Alıntı Elsie

Silver

OceanofPDF.com

KEMİKLERİMDE YANKILANAN YÜKSEK BİR GÜMBÜRTÜYLE SERT TOPRAĞA ÇARPIYORUM.

Çarpmanın etkisiyle dişlerim takırdıyor ve küçük bir taşın sağ kürek kemiğime baskı yaptığını hissediyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve dörtmala koşan toynakların yerde çıkardığı gürleme sesiyle inliyorum.

Tekrar. Beni yine fırlattı.

Ben bir çiftçi kızıyım, dayanıklı yetiştirildik. Ama Tanrım, gözlerim kapanıyor

-Bu kısırak benim ölümüm olacak. Tek istediğim yaz tatilimi üniversiteden uzakta, yeni proje atımı eğiterek geçirmek. Onun üzerine ilk kez oturan kişi olmak istiyorum, belki küçük bir çemberde dolaşmak. Beklentilerim oldukça düşük. Ama o bunu kabul etmiyor.

Ayak sesleri yaklaşıyor ve ben hala gözlerimi açmıyorum. Tüm çiftlik çalışanlarının projemin büyük bir şaka olduğunu düşündüğünü biliyorum ve açıkçası bunu duymak istemiyorum.

Muhtemelen iyiyim. Cehenneme kadar yara bere içindeyim ve yarın ağrım olacak ama iyiyim. Şu anda hareket etmezsem hiçbir yerim acımıyor. Belki de burada kalmalıyım? Hayatımı tarlada yatarak geçiririm.

Ağrıyan bedenimin envanterini çıkarırken dudaklarımdan gürültülü bir iç çekiş geçiyor.

Ayak parmakları ve el
parmakları hala kıpırdıyor. Baş
hâlâ bir o yana bir bu yana
dönüyor. "Yaşıyor musun,
Goldilocks?" Kalp atışı durur.

Gözler daha da sıkı kapanır.

O ses. Kanımın pompalanmayı bırakıp pancar kırmızısı yanaklarımda toplandığından eminim.

"Sana bundan daha iyisini öğrettiğime yemin edebilirim."

Ciğerlerim acıyla boşalıyor, tüm hava bir solukta dışarı fişkırıyor.

Dermot Harding.

Ellerimi yüzümü ovmak için kaldırdığımda kalbim yeniden harekete geçiyor, kaburgalarımın arkasında isyan ediyor. Ona bakmak bile istemiyorum, çünkü ne göreceğimi biliyorum. Tanıdığım en çekici adam; benden yaşça büyük ve benim ligimin dışında. Son üç yılımı unutmaya çalışarak geçirdiğim adam. Hiç unutamadığım çocukluk aşkım.

On yaşımdan beri sevdiğim adam.

Sonunda gözlerimi açmaya karar verdiğimde, tepemden aşağıya bakıyor, doğrudan güneşi engelliyor ama ışınlarını bir hale gibi takıyor. Sırıttıyor.

Bedenim onun ayaklarının dibinde aşık bir kızın zavallı, suskun su birikintisine dönüşüyor. Atımı unutuyorum. Nerede olduğumu unutuyorum. Sadece ona bakıyorum ve muhtemelen burada onun ışıltısı altında uzanıp mutlu olabileceğimi düşünüyorum.

Ve sonra öfke vurur. *Üç uzun yıl*. Bir mektup bile yok. Bir kelime bile. *Hiçbir şey yok*. Gücümü korumak için ona ihtiyacım olacağını bildiğim için bu duyguya tutunuyorum. Bu içsel ateş ve öfke, beni eskisi gibi aynı tavşan deliğine düşmekten alıkoyan tek şey olacak. Hayatıma devam etmek için bu kadar çok çalışmamıştım.

"Dönmüşsün." *Belli ki Ada. Seni salak*. Burada olduğuna inanamıyormuş gibi gözlerimi kırptırıyorum. Uzun zaman sonra karşımda, kanlı canlı duruyordu. "Ne zaman döndün?"

Kalkmama yardım etmek için geniş bir avucunu uzatıyor. "Birkaç ay önce."

Elimi onunkine koyuyorum ve temas ettiğimizde küçük bir iniltiyi yutmak için mücadele ediyorum. Onun yerine garip bir guruldama sesi çıkarıyorum. Yemin ederim o yanımdayken tüm vücudum canlanıyor, sanki kolumda bir elektrik akımı oluşuyor. Ona dokunmak, parmağımı buradaki canlı çitlerden birine dayamaya benziyor - her zaman da öyle oldu. En azından benim için.

Beni ayağa kaldırırken gözleri belli belirsiz açılıyor ve sonra sanki hastalıklı biriymişim gibi elini geri çekiyor. Sanki bana dokunmaya dayanamıyormuş gibi. *O gecenin tekrarı gibi*.

Boğazımı temizleyerek kot pantolonumun tozunu alıyorum ve omuzlarımı geriye atıyorum, sonra çenemi gururla yukarı kaldırıyorum. Onun etrafında parçalanmayı reddediyorum. Olmam gereken hiçbir şey yok.

utanıyorum. Artık bir yetişkinim, bir üniversite öğrencisiyim, hayatımı yaşadım. Erkek arkadaşlarım oldu. Büyüdüm. *Hayatıma devam ettim.*

Hepimiz aşk acısı çeken gençlerken pişmanlık verici seçimler yaparız.

Gözümün ucuyla kısırağım Penny'nin çitin yanında mutlu bir şekilde otladığını görüyorum. Beni kovduğu için hiç de kötü hissetmiyor. Görünüşe göre, benden kurtulduğu için mutlu ve benim de yönlendirmem gereken enerji tam olarak *bu*.

Aylardır evdeydi ve bizi görmeye gelmeyi düşünmedi mi? Sonunda "Ve sen de şimdi mi uğruyorsun?" diye cevap verdiğimde yetersizlik duygusu sesimi bozuyor.

Dermot ellerini ceplerine sokar ve yere tekme atar. "Turdan sonra kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Gevşemek için."

Ses tonundaki çakıl taşları gözlerimi yukarı kaldırıp onun benden önceki halini incelememe neden oldu. Burada huysuz bir çocuk gibi davranıyorum, orduda geçirdiği zamanın onu nasıl etkilemiş olabileceğini düşünmüyorum bile.

Onu sıcak bir günde soğuk bir soda gibi içiyorum. Sinir bozucu bir şekilde, hatırladığım kadar lezzetli. Midemde bir düşüş hissiyle, her zamankinden daha da çarpıcı olabileceğini kabul etmek zorunda kalıyorum. Daha yoğun kaslı, daha geniş, daha olgun görünüyor - şimdi otuz bir yaşında olmalı. Karanlık gölgeler, çok şey görmüş bir adam gibi dipsiz gözlerinin arkasında hareket ediyor.

Ama bu önemli değil, o her zamankinden daha acı verici bir şekilde karşı konulmaz. Şahin gibi koyu kahverengi gözler ve daha da koyu saçlar, bir şekilde çok kaba görünmemeyi başaran güçlü erkeksi özellikler. Biçimli dudakların üzerine mükemmel bir şekilde serpilmiş.

O gece benimkinin altında hiç kıpırdamayan dudaklar.

Tüm belimi çevreleyebilecek büyüklükte eller. Dermot uzun boylu ve heybetli, tam bir çiftçi çocuğu ve ben onun yanında kendimi narin, küçük bir kuş gibi hissediyorum. Yıllardır kafasının etrafında cıvıldaayan, ilgi bekleyen bir kuş.

Üç yıl önce çiftlikten, ülkeden ayrılmadan önce sopayla uzaklaştırdığı bir kuş.

Balkonunda durmuştum, gideceğini bildiğim için gözlerim yaşlarla dolmuştu ve sesim özlemle kalınlaşmıştı. Onu özleyeceğimi, onu sevdiğimi söylemişim. Ve sonra parmak uçlarımda ayağa kalktım, ellerimi kaslı omuzlarına kaydurdım ve o orada donmuş bir şekilde dururken dudaklarımı dudaklarına bastırdım. "Ada, bunu yapamazsın, daha çok gençsin," demişti gözlerinde acıma duygusuyla beni nazikçe iterken.

Hatırası hâlâ içimi ürpertiyor. Boğazımı sıcak ve kuru hissettiriyor. Eğer izin verirsem beni hala ağlatabilir. Ama Dermot Harding için ağlamayı uzun zaman önce bıraktım. Hayatıma devam ettim.

"Neden buradasın?" Sesim kendi kulaklarıma bile titrek geliyor ve titreyen ellerimi saklamak için kollarımı kavuşturuyorum.

"Baban aşağı inip onun için bazı gençleri kırmamı istedi." Bana sırtıyor, iç çamaşırlarımı eritiyor. *Hâlâ acınacak haldesin Ada.* "Kimsenin benden daha iyi ata binemeyeceğini söylüyor."

Zoraki bir eğlenceyle alay ediyorum, gözlerinin sıcaklığıyla karşılaşıyorum. Yumuşak, çekici bir kahverengi, her yaz genç atları terbiye etmesini izlerken çitin üzerinde saatlerce yağladığım eyerler gibi. Sarp Kuzey Cascades sıradağlarına uzanan Ruby Creek'in parlak yeşil vadisiyle mükemmel bir kontrast.

"Ve az önce seni izledikten sonra söylemeliyim ki... Neden böyle düşündüğünü biliyor olabilirim." Göz kırıyor, her zaman ukala ve şakacı. Sanki aramızda çok önemli bir şey olmamış gibi.

"Evet, evet." Penny'ye doğru yürümek için dönerken başımı sallıyorum. "Seni görmek de çok güzel, Dermot," diye ekliyorum omzumun üzerinden, ona daha fazla bakamadan.

"Kısırak için yardım ister misin?" Teklif karşısında şaşırarak adımımın ortasında durdum. "Vaktin var mı?" Geri sesleniyorum, rahat davranmaya çalışarak devam ediyorum

güzel bakır renkli kısrağa doğru yaklaştı. "Birkaç hafta geçireceğim, yani evet."

Nefesim daralıyor. *Birkaç hafta mı? Birkaç hafta* boyunca sersemlemiş hormonlarımla, yılların utancıyla ve çırpınan midemle uğraşmak zorunda mı kalacağım? "Tamam, harika!" Biraz fazla parlak bir sesle çıkınca irkildim. "Sen yirmi bir yaşında bir kadınsın Ada, kendine çeki düzen ver," diye mırıldanıyorum kendi kendime, Penny'nin dizginini tutup Dermot'un hâlâ durduğu ve bana şaşkınlıkla baktığı yere doğru dönerken.

"Yarın öğleden sonra? Diğerleriyle sabah çalışırım," diyerek Penny'ye doğru başını salladı, "o zaman bana Koca Kırmızı hakkında her şeyi anlatabilirsin."

Ona garip bir şekilde baş parmağımla onay verip ahıra doğru geri dönüyorum, gözlerinin geri çekilen figürümde sırtımda ılık bir su spreyi gibi dolaştığını hissediyorum.

Dermot Harding ile yalnız kalmak mı? Tanrım, bana yardım et.

"KENDİ YARIŞ ATINIZ, HA?" DERMOT ÇIZER, NEHIR arkasında sessizce gevezelik ediyordu.

Parmaklarımı Penny'nin ipeksi alnında gezdiriyorum, başımı sallıyorum ve onun zeki gözlerine hayran oluyorum - belki de kendi iyiliğim için biraz fazla zeki. Onu bana bir şans vermesi için ikna ettiğimde her şeye degeceğini içten içe biliyorum. Babam tek çocuğunu pes etsin diye yetiştirmede. Ama her gün çamura batmak motivasyonumu kırıyor, acı verici olduğundan bahsetmiyorum bile.

Dermot kıkırdar. "Ne istediğini bildiğin için seni suçlayamam. Küçüklüğünden beri yarış atlarıyla ilgilenmek istediğini söylüyorsun. Başlangıç için kendine çok zorlu bir iş seçmişsin."

"Herkes bana bunu söyleyip duruyor," diyorum, gözlerimi eyerimin bağına sıkıdığı yerden ayıramadan. Deriyi bağlarken tabaklanmış ön kollarının dalgalanması ve esnemesi beynimin en ilkel kısımları için müstehcen bir konuşma gibi. Kısrağın boynunu okşarken dilim dışarı fırlıyor, alt dudağımı ıslatıyor ve gözlerimin sert elinin üstünden aşağı doğru inen damarları takip etmesine izin veriyorum.

Tanrı aşkına Ada. Bir adamın damarlarını arzuluyorsun.

Bugün sakin davranacağıma dair kendime söz vermiştim. Ama belli ki yalan söylemişim, çünkü şu anda ya da bu sabah uyanıp onun üstümde, içimde hareket ettiğini hayal ettiğim ilk anda sakin davranmıyordum. Hareketlerimiz zihnimin gözünde sarsıntılı, sert ve ateşliydi.

Evet, uzun zamandır ilk kez Dermot Harding'le seks yapmaktan nefret ettiğimi hayal etmişim ve şimdi onun yanındayken gergin bir enkaz gibiyim. Bunca zaman ayrı kaldıktan sonra garaj yolunun karşısındaki küçük evde uyuduğunu bilmek? Neredeyse çok fazla.

Aramızda söylenmemiş çok şey bıraktık ve şimdi her şey garip ve gergin hissettiriyor. En azından benim için. O hiç etkilenmemiş görünüyor. Her zaman tanıdığım sakin, soğukkanlı Dermot gibi. Ama muhtemelen sorumluluk sahibi yetişkinlerin çoğu on sekiz yaşında bir kızın kendilerini öpmesine böyle tepki veriyordur. Onun için bu muhtemelen komik bir ergenlik anıydı. Uzun süre bir çiftlikte kalmış genç bir kızın vahşi hormonlarının kabarması.

Ama benim için hala yüzümü kızartacak güce sahip olan anı, bugüne kadar beni geceleri uyutmayan hayal kırıklığının sıcak mızrağıydı. En büyük hatalarımdan biri.

Elini omzuma koydu ve irkildim. "Hazır mısın? Solar'a atlayacağım ve Penny'yi suya atacağım. Onu dizine kadar suya soktuktan sonra

nehirde, binebilirsin. Suyun içinde şahlanan bir ata dönüşemeyecek ve umarım yanında deneyimli bir at olması sakın kalmasına yardımcı olur."

Vücudunun sıcaklığı benimkine sızıyor ve beni yüksek yaz güneşinin altında neredeyse çok sıcak hale getiriyor. Kendimi toparlayarak ona başımla onay veriyorum. Penny ve babamın en sevdiği çiftlik atı Solar'ı, Dermot'un çiftlikte kaldığı zamanlarda yaşadığı küçük misafirhanenin arkasındaki nehre götürüyoruz. Merritt'teki aile çiftliği o kadar uzakta ki, orada kalmak en mantıklısı.

Derin bir nefes alıyorum, safkan kısrağıma yaklaşırken kararlılığım yüzümden okunuyor. Dermot güçlü bir bacağına Solar'ın geniş sırtının üzerinde sallıyor, Penny'nin ipi elinde sıkıca duruyor ve onu yumuşak akıntıya doğru çekiyor. Yeterince derine indiklerinde, dağ suyunun soğuk ısırığını ayak bileklerimde hissederek içeri giriyorum. "Hey, küçük kız," elimi güven verici bir şekilde böğrüne sürüyorum, "bunu tekrar denemeye ne dersin, ha? Sen bana karşı iyi olursan ben de sana karşı iyi olurum."

Dermot homurdanıyor ve gözlerim kısılıyor. "Komik bir şey mi var?"

"Evet. Sana iyi davranmasa bile bu atı şımartacaksın."

Az önce öylesine ima ettiği şeyin farkında mı acaba? Başımı sallayıp arkamı dönüyorum, göğsüm öfkenin keskin mızrağıyla yanıyor. "Sanırım sen bilirsin," diye ısııyorum botumu onun yanındaki üzengeye doğru kaldırırken.

"Ada..." Sözüünü kesiyor ama ben onu duymazdan gelip ayağa kalkıyorum ve Penny'nin sırtına yaslanıyorum. Ağırlığının altında kaskatı kesildiğini hissediyorum, bacağımın onun çevresel görüş alanından yukarı doğru sallanmasını bekliyor.

"Sakin ol kızım," diye mırıldanıyor Dermot, sesi derin ve yatıştırıcı, elimi boynunda gezdirirken, biraz rahatlama için birkaç dakika bekliyorum. Yüksek sesle homurdandığını duyduğumda, şansımı denemeye karar veriyorum ve bacağımı eyerin üzerinden yavaşça kaldırıyorum.

Göbeğimi sıkarak mümkün olduğunca nazikçe oturmaya çalışıyorum. Sırtına yumuşak bir şekilde yaslanmadan önce bedenimin havada asılı kalmasına izin veriyorum. Hafifçe kıpırdadığını ve sonra hareketsiz kaldığını hissediyorum.

Başımı yavaşça kaldırıyorum, varmış gibi göründüğümüz zayıf anlaşmayı bozmak istemiyorum ve yüzümü geniş ve samimi bir gülümseme kaplarken Dermot'a bakıyorum. En az on saniye geçti ve ben hâlâ onun üzerinde oturuyorum. Kulakları belirsiz bir şekilde ileri geri sallanıyor ve vücudu gergin ama ben hala buradayım!

Dermot'un bembeyaz dişleri bana gururla başını sallarken parlıyor.

Sonra Penny bir çığlık atarak doğruldu. Arka ayakları üzerinde dururken boynu önümdeki boşluğu dolduruyor. Refleksleri o kadar hızlı ki geldiğini hissetmiyorum bile.

Daha yelemi bile tutamadan, belirsiz bir şekilde buz gibi nehir suyuna atıldım.

OceanofPDF.com

"ADA!" İLK BAŞTA GÜLMEK İSTEDİM. YÜZÜ BOK YERKEN- çok hızlı bir şekilde katıksız bir şoka dönüştü. Ama sonra geriye doğru suya devrildi. Ve şimdi tek hissedebildiğim damarlarımda dolaşan saf panik. O iyi olmak zorunda.

Kısrağın ipini eyerin boynuzuna bağlıyorum ve atımdan atlıyorum, çılgılığının sesi hâlâ kulaklarımda. Nehrin içinden onun düştüğü diğer tarafa doğru ilerlerken adımlarım ağır ve garip geliyor.

"Siktir!" Açık avucu gürültülü bir tokatla suya iniyor ve arkamdaki atların irkildiğini görüyorum.

Ada nehir yatağında diz çökmüş, göğsünün derinliklerinde, minyon bedenini çevreleyen suyun içinde. Tepeden tırnağa sıırsıklam olmuş, altın sarısı saçları ıslaklıktan koyulaşmış ve boynunun zarif kıvrımına doğru kaymış.

"İyi misin?" Ona doğru ilerlemeye devam ediyorum. İyi olduğundan emin olmalıyım. Dün olduğu gibi, kendimi ondan uzak tutamıyorum - tutmam gerekse bile. Oyuncak bebeğe benzeyen yüzünü taramadan duramıyorum, karyolamda yattığım ve onun nasıl görüldüğünü hatırlamaya çalıştığım tüm gecelerle karşılaştırıyorum. Ada'nın yüzünü, her kıvrımını, her çilini hayal etmek terapi gibiydi - her gece zihnimde dolaşan çok daha şiddetli görüntülerden uzaklaşmak için.

Ada'nın taze yüzü, o öpücüğü tekrarlamak; hepsi dizlerime kadar kana, kana ve depresyona battığım bir dönemde gerçek dünyaya giden tek cankurtaran halatım oldu.

"Daha önce küfür ettiğini duyduğumu hiç sanmıyorum," diyorum, önünde dizlerimin üzerine çöküp ellerimi omuzlarına koyarak.

Ellerini yüzünde ve başının üzerinde gezdiriyor. "Çünkü beni on sekiz yaşımdan beri tanıyorsun! Ve evet, düşmekten bıktım."

Tamam. Yani, kızgın. Benim gibi duygusal olarak uyuşmuş biri bile bu kadarını anlayabilir. "Bir yerin acıyor mu?" Gözlerim vücudunun her yerinde geziniyor, sıkıntı belirtileri arıyor. Ellerim kollarının üzerinde geziniyor, olası kırık kemiklere bakıyorum. *Yaralıysa Bay Wilson beni öldürür.*

"Ben iyiyim." İç çekiyor. "Yani, her yerim ağrıyor. Her lanet günde düşmek insana bunu yaptırıyor."

Onu kaburgalarından kavıyorum, onu kendime doğru çekip ikimizi de ayağa kaldırırken ince ıslak gömleğinin içinden sütyeninin kalın askısını hissedebiliyorum. Kolayca ayağa kalkıyor ve her şey yolunda görünüyor. Bakışlarımı kıvrımlarının üzerinde gezdiriyorum, ağrımasını istemiyorsa düşmeyi bırakması gerektiğine dair akıllıca bir yorum yapmaya hazırlanıyorum ama sıırıslıklam atletine geldiğimde duruyorum.

Vücuduna sııvanmış olan, hayal gücüne kesinlikle hiçbir şey bırakmıyordu. Belinin inceliği, göğüslerinin kabarıklığı, meme uçlarının sert noktaları ıslak kumaşın arasından çok net görünüyordu.

Boğazım kuruyor ve inliyorum, gözlerimi sıkıp başka tarafa bakıyorum. Ada'ya bu şekilde hayran olmaktan iyi bir şey çıkmaz. Üç yıl önceki o öpücük zihnimin içinde uyuyan bir devi uyandırmış, gözlerimi *hiç* düşünmediğim olasılıklara açmıştı. Ada benim için her zaman sıradan bir çiftlik çocuğuydu - ta ki öyle olmayana kadar.

Neredeyse sürekli olarak kendime onun hala yıllardır tanıdığım ve saygı duyduğum bir adamın genç kızı olduğunu hatırlatıyorum; arkadaşım, neredeyse ailem haline gelmiş bir adamın. O hala tüm Ruby Creek'in tanıdığı ve sevdiği kız. Çocukluğundan beri etrafta dolaşan yaşlı çiftlik görevlisiyle bir şey olsa aynı kasabanın fısıldayacağı bir kız. Bunun ne kadar uygunsuz görüneceğinin kesinlikle bir yolu yok ve onun itibarını bu şekilde zedelemeyi reddediyorum. Seçenekler üzerinde düşünmek için üç yılım oldu ve uygulanabilir olan tek şey ondan uzak durmam gerektiği.

Ayrıca Ada gibi bir kadın benden daha iyisini hak ediyor. Bu yüzden gözlerimi onun bedeninden ayırıyorum, ancak aynı derecede baştan çıkarıcı bir kalple karşılaşıyorum

Hafifçe ayrılmış dudaklarının şekli, bronzlaşmış yanaklarındaki yumuşak çiller ve o geniş zümrüt yeşili gözler.

Üç yıl önce bir kalbin kırılışını izlediğim yeşil gözler. O zamandan beri her gece rüyalarımın giren yeşil gözler. Yıllarca bana ayı asmışım gibi bakan yeşil gözler.

Peki ya şimdi? Benim gibi bir adamın alışmaması gereken özlem ve vaat dolu bir bakış.

Ada Wilson saha dışında.

Ellerimi kalçalarının üzerinde gezdiriyor, vücudunu avuçlarımda içinde hissetmekten zevk alıyorum. Onu daha yakına çekmek istiyorum. Başımı ona doğru eğmekle yetiniyorum, üç yıldır hafızama kazımaya çalıştığım o özel kokuyu arıyorum. Parmaklarım nabız gibi atıyor, belini sıkıyor ve kelimelerim sert çıkıyor. "İyi olduğuna emin misin?"

"Evet." Sesi yumuşak ve hafif nefessiz. Tenimde ipek gibi hissettiren hırıltılı bir fısıltı.

Bana daha önce olmayan bir ateşle bakıyor, sanki beni parçalamakla boğmak arasında karar veremiyormuş gibi. Beni içine çekerken gözleri parıldıyor. Ben de buna izin veriyorum -çünkü Ada Wilson gibi bir kadının sana böyle bakması hiç iyi hissettirmiyor. Elini kaldırıyor ve narin parmaklarını elmacık kemiğimin üzerinde nazıkçe gezdiriyor, sanki beni kıracaktı ya da ürkütecekti gibi. *Geçen seferki gibi.*

"Dermot... Ben-" Sesi biraz titriyor ve onun bu duygu gösterisi karşısında göğsümde suçlu bir sızı hissetmezsem kahrolurum. Buna bir son vermeliyim, gerçekten vermeliyim.

"Ada. Bana böyle bakmamalısın."

Beni susturmak için bir parmağını dudaklarıma bastırıyor ve "Sana nasıl baktığım neden umurunda olsun ki?" diye karşılık verirken bir kaşını meydan okurcasına yukarı kaldırıyor. Parmaklarının uçları, sanki kabartma yazı okuyormuş gibi önce burnumun köprüsünü, sonra da alnımın tepe noktasını tarıyor. Sanki yüz hatlarım ona bir hikâye anlatabilir, bazı cevaplar verebilirmiş gibi. Tırnaklarını kafa derimde gezdiriyor ve gergin kollarımın arkasından tüylerim diken diken oluyor: "Benim hakkımda ne hissettiğini çok açık bir şekilde ifade ettin." Ellerini bırakıyor ve öldürücü darbeyi indirirken gözlerimin içine bakıyor. "Ve her neyse, ben hayatıma devam ettim."

Sonra Ada hareketsiz formumun yanından geçerken beni itiyor. Kalbimin göğüs kafesime çarpışını hissediyorum. *Duygularımı*

Anlaşıldı mı? Tabii ki öyle düşünüyor. Ona asla aksini söylemedim. Söylemeyeceğim de.

Eve döndüğümünden beri geçen aylar boyunca kendimi Ada'yı tekrar görmeye hazırlamaya çalıştım. O gecedен hatırladığım kimyanın tamamen kafamda olduğuna kendimi inandırmak için çok çalıştım. Vızıldayan mermi seslerinden ve acı dolu çığlıklardan uzakta, güvenli bir yere dönmek için duyduğum yoğun özlemle delik deşik olmuş şok edici bir anı. Planım soğukkanlı, sakin ve biraz da mesafeli olmaktı. Ama sonra onu gördüm, güneşin altında koparılmak için yalvaran bir çiçek gibi çimlerin üzerine uzanmıştı ve kararlılığım parçalanmaya başladı.

Şimdi kendime sürekli onun çiftlik sahibinin kızı olduğunu ve benim de her yaz genç atları eğitmek için gelen bir çiftlik görevlisi olduğumu hatırlatıyorum. *Hepsi bu. Hepsi bu.*

"Gidelim," diye homurdanıyorum ve bu niyet ettiğimden daha sert bir tonda çıkıyor. Ama sert bir ton, uzun vadede benim gibi bir adamın ona ihtiyacı olanı verebileceğini düşünmekten çok daha az acı verecek. Hak ettiği şeyi.

Kısrağının dizginlerini çözüyor ve nehir kıyısına doğru yola koyuluyor, adımları sert ve başı dik.

"Bunu yapıyor olamazsın, Dermot." Solar'ın dizginlerini tutup onun ayak izlerini takip ederken mırıldanıyorum, düşünceler içinde kaybolmuş bir halde. Ne kadar ileride olduğuna bakarak dinlemediğini varsaymak yanlış olmaz. En azından arkasına bakmıyor. Bu iyi bir şey, çünkü yüzümün her yerinde arzunun yazılı olduğunu biliyorum.

Başımı sallıyorum ve ilerlerken bir taşı tekmeliyorum. Çok yaşıyım, kendi yoluma çok bağılıyım ve turnede gördüklerimden sonra hayatımı biriyle, özellikle de Ada gibi hayat dolu biriyle gerçekten paylaşamayacak kadar içime kapandım. O her şeyi görmeyi ve yapmayı hak ediyor, yüksek bir ses duyduğunda kendini yere atan biri tarafından boğulmayı değil.

Ondan uzak durmalıyım. Onun için ve kendim için. İnsanları kaçırtmak gibi bir alışkanlığım var. Ailem toplanıp sıcak bir yere taşınmadan önce on sekiz yaşına girmemi zar zor bekleyebildi. Hiç ziyaret etmiyorlar ve zar zor arıyorlar. Kız arkadaşlar asla uzun sürmez. Ordudayken edindiğim arkadaşlarımla bile ya irtibatım koptu ya da bir daha geri dönmediler. Herkes gidiyor ve Ada da eninde sonunda gidecekti.

Gold Rush Çiftliği cennetten bir parça. Wilson'ın Ruby Creek'teki geniş arazisi, turistlerin ziyaret ettiği pitoresk küçük bir vadide yer almaktadır.

Koca Ayak Dağı'nda tüylü efsanevi bir yaratık arıyorum. Burası aydınlık ve güneşli, tıpkı Ada gibi.

Merritt'teki çiftliğim soğuk ve sade, dağların zirveleri o kadar yüksek ki bazen neredeyse klostrofobik hissediyorum, özellikle de kar yağdığında. Ailem emekli olup güneye taşındıktan sonra bana burayı bıraktılar. Kardeşlerimin hiçbiri istemedi. Görünüşe göre duygusal bir aptalım, çünkü aslında araziyle hiçbir şey yapmıyor olsam da, onu başkasına devretme düşüncesi dayanabileceğimden daha fazla.

Ve kesinlikle Ada için uygun bir yer değil.

Sorun değil, çünkü ben de kesinlikle ona göre bir erkek değilim. Bana nasıl baktığı ya da bana dokunduğunda sikimin kotuma doğru nasıl seğirdiği önemli değil.

Hışımınla ahıra girdikten sonra, yan yana sözsüzce yükümüzü indiriyoruz. Ada kırsağın etrafında dolanırken, onu gereğinden biraz daha kuvvetli bir şekilde fırçalarken gizlice ona bakıyorum. Bu beni neredeyse kıkırdatıyor. Babasının en iyi çiftlik atlarıyla dolu tarlaları varken Ada'nın bir yarış atı istemesi. O her zaman istememesi gereken şeyleri isteyen biriydi.

Eyeri Solar'ın üzerinden çekiyorum ve ısırarak, "Yarın aynı saatte ve yerde. Yine de ona bineceğim."

Kıllarını kıkırdatıyor ve omuzlarını geriye atıyor. "Yürü git, Dermot. O benim atım. Onu ben eğitiyorum. Yardım et ya da etme, umurumda değil. Ama buraya gelip projemi *devralmayacağın* kesin." Elini başının üstünde sallıyor. "İnsanların bana ne yapıp ne yapamayacağımı söylemesinden bıktım artık." Sonra topuklarının üzerinde dönüyor ve yanında zıplayan küçük, ateşli kırsakla birlikte fırlayıp gidiyor.

Gidişini izlerken Ada Wilson'ın üç yıl önce o verandada bıraktığım kız olmadığını fark ediyorum.

"TAMAM, BANA BİR BACAK VER," DIYOR ADA, KIÇINI BANA DOĞRU ÇEVİREREK. I derin bir yudum alıyorum, adem elmamın boğazımda sallandığını hissediyorum. Birini atına bindirmek özel bir şey değil ama *Ada Wilson'a Dokunma* planıma da tam olarak uymuyor.

Arkasından yaklaşıp mandalina losyonunun kokusunu içime çekiyorum. Ona yakışıyor, parlak ve narenciye kokulu, sarhoş edici. Bir bacağına kaldırıyor ve

Ona yardım etmem için. Eğilerek avucumu ince baldırına doluyorum ve elimi daha fazla yukarı kaldırmamak için kendimi zor tutuyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor, muhtemelen ne olduğunu merak ediyor ve bir an için gözlerimiz kilitleniyor. İrislerinin zümrüt derinliklerine derin bir dalış yapıyorum. Çok geniş ve etkileyici ve döndüğümünden beri ilk kez kızgın görünmüyorlar. Bakışlarımla onları tutuyorum, sadece ona bakmanın tadını çıkarıyorum.

Kötü fikir.

Başımı sallıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Bir. İki. Üç." Üç deyince onu yukarı fırlatıyorum ama bacağını bırakmakta yavaş davranıyorum. Gözlerimi elimin onun üzerindeki görüntüsünden ayıramıyorum. Kontrast, iltifat. Yumuşak ve sert. Güneşli ve karanlık. Genç ve yaşlı. *Daha yaşlı.* Otuz bir yaşında kendimi yaşlı olarak görmeyi reddediyorum.

Her iki şekilde de, aramızdaki hiçbir şey uyuşmuyor. Ada ve ben bir ikilemiz, zıt kutuplarız, ne kadar berbat olursa olsun birbirimizden uzak duramayan bir mıknatısın iki ucu gibiyiz.

"Dermot?" Yüzündeki şaşkın ifadeyle soruyor. "İyi misin?"

Ellerimi bacağından çekip aniden geri çekiliyorum ve omzumun üzerinden "Her şey yolunda," diyerek yuvarlak ağıldan çıkıyorum ve olabildiğince rahat bir şekilde ağıla yaslanıyorum.

Ada bu garip anı görmezden geliyor ve ata binmeye başlıyor. Uzun bacaklı kısrakının üzerinde tırıs giderken kendinden çok memnun görünüyor ve göğsümde gurur kabarıyor. Bu kız çivi gibi sağlam, vücudunda pes edecek bir kemik bile yok. Haftanın geri kalanını baştan aşağı kestane rengi bir kısrak olan Penny üzerinde çalışarak geçirdik. Bir sürü akrobasi hareketleri yapıyor ama Ada her seferinde dayanıyor ve bir hafta sonra yardım almadan yuvarlak ağılda yürümeye ve tırıs gitmeye başladı. Hiç fena değil.

Kısrakın geliştiği yerde, Ada ile aramızdaki etkileşimler gerginleşiyor. Nehirdeki o günden beri bana neredeyse hiç bakmıyor ve ben onun vücuduna, kalçalarının eyerde sallanışına bakmamaya çalışmakla o kadar meşgulüm ki, onun yerine yüzüne bakarak işleri daha da garipleştirdiğimi hissediyorum.

Dilinin alt dudağını ıslatmak için dışarı fırlayışı, konsantre olduğunda ağzını büzüştürmesi, Penny'ye verdiği ve gözlerinin kenarlarını kırıştıran küçük içten gülümsemeler.

Onunla ilgili her şey düpedüz dikkat dağıtıcı. Belki de sadece at kuyruğuna baksam daha iyi olur? Ona bakıyorum, sallanışını izliyorum. Onu sarabilirim

Elimin etrafına dola, sertçe çek ve...

Alnım yenilgiyle çitin üst paneline düşüyor. *Boku yedim.*

Ada'yı on yaşından beri tanırım. Bisikletiyle buralarda dolaşır, ortalığı dağıtır ve başını belaya sokardı. Kelimenin tam anlamıyla gerçek bir çiftlik faresiydi. Tanıdığım en çalışkan, sevgi dolu ve saygıdeğer çiftlerden birinin tek çocuğuydu. Yazdan yaza geri döndüğümde onun olağanüstü bir genç kadına dönüştüğünü görmek beni hiç şaşırtmadı.

Daha azını beklemezdim. Ama o benim için hâlâ küçük bir Goldilocks'tu. Ona baktığımda hâlâ karmakarışık sarı saçlarını ve yabani böğürtlenlerle beslenmekten morarmış yanaklarını görüyordum.

Elbette, küçükken çiftlikte ona aşık olduğu belli olan bir şakaydı. Beni her yerde takip eder, benimle bir şeyler yapmak için bahaneler uydururdu. Atlar hakkında kulağımı çınlatırdı, sorularla doluydu. Yirmi yaşında bir adamdım ve özellikle de diğer çalışanlar ve hatta Bay Wilson bu konuda benimle alay ettiğinde, son derece beceriksizdim. Gerçekten çok sevimliydi. Ama sonunda herkes bunun hakkında konuşmayı bıraktı ve ben de onun bunu aştığını düşündüm. Geriye sevgiyle bakılacak bir çocukluk aşkı.

Ta ki beni öpene kadar.

Çenemi kavradığında ve kalp şeklindeki pelüş dudaklarını dudaklarıma bastırdığında beni şok ederek hareketsiz bırakmıştı. Belli ki yaşı ilerledikçe duygularını saklamakta gerçekten ustalaşmıştı.

"Dikkatli ol, Dermot. Seni seviyorum," demişti. Ben de hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi onu kendimden uzaklaştırmış ve gitmesi gerektiğini söylemişim. O gece gözlerindeki bakış? Parmaklarını üst dudağının kenarında gezdirirken gözlerinin dolması? *Hay sikeyim.*

O bakış bugün bile aklımdan çıkmıyor. Göğsümde bir ağırlık gibi hissediyorum.

Ada'ya zarar vermeyi hiç istemedim. Aslında, bunu yapanı öldüreceğimi hep biliyordum. Ama o gece, zihnime bir olasılık tohumu ekti. Ve sarmaşıklar hızla ve pervasızca büyüdü, doğru ve yanlış duygularımı değiştirdi, anılarımı çarpıttı ve Ada Wilson hakkında hissetmem gereken her şeyi değiştirdi.

Bu tohum son üç yıldır kendimle savaşmama neden oldu. Keşke saçlarını okşayıp onu geri öpseydim diye kendimle savaştım. Sertçe. Ona bir erkeğin neler yapabileceğini, ona neler hissettirebileceğini gösterdim.

Ama yapamadım. Ada, *Arkadaşımın Kızı* sütununa ve ayrıca *Senin İçin Çok Genç* sütununa ait.

İşte bu yüzden, Cuma öğleden sonra işleri bitirirken, aramızdaki bir haftalık gerginlikten sonra sıradan bir konuşma yapmaya çalışıyorum. "İyi görünüyor, Ada. Kendinle gurur duymalısın. Penny kolay bir at değil."

Kısrağın ön ayaklarını sevgiyle okşarken gülümsüyor ve şöyle düşünüyor: "Kolay bir şeyin getirisi asla o kadar tatlı gelmez, değil mi? Meydan okumayı severim."

Boğazımı temizliyorum. Takıntılı olmalıyım çünkü bu kadının söylediği her şey bana bir metafor gibi geliyor.

"Gelecek hafta dörtnala mı gidiyoruz?"

Dönüp bana sırtıyor. "Gelecek hafta dörtnala gidiyoruz."

Ve sonra yere düştüm. Gürültülü bir patlama beni neredeyse anında dümdüz etti. O kadar hızlı düşüyorum ki buraya geldiğimi bile hatırlamıyorum. Kollarımı başımın arkasına dolayarak başka bir patlamanın gelmesini bekliyorum. Başka bir patlama. Daha fazla çılgılık. Her yere sıçrayan mermilerin *tch-tch-tch*'leri. Tek bildiğim eve sağ salim dönebilmek için kendimi korumak zorunda olduğum.

Sadece omuzlarımın arasında yumuşak bir elin yatıştırıcı bir şekilde okşandığını hissettiğimde ve Ada'nın yumuşak şekerli sesinin "Ben buradayım. Sadece bir kamyon geri tepti. İyisin" dediğinde nerede olduğumu ve ne yaptığımı anlamaya başlıyorum. Bunun gibi anlık görüntüler hızlı ve sert bir şekilde gelir, önceden tahmin etmek mümkün değildir. Ve onlardan kaçınmak da yok.

"Dermot?" Kalbimin düzensiz atışlarını sakinleştirmeye çalışarak altımdaki tozlu toprağa doğru nefes alırken, eli enseme masaj yapmak için yukarı kalkıyor. "Senin için ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey." Hâlâ kıpırdayamadığım için hırıltılı bir şekilde fısıldıyorum. "Bana sadece birkaç dakika ver."

Çekip gitmesini bekliyorum ama onun yerine kısrağını bağlıyor ve hemen yanımda yere uzanıp sessizce sırtımı okşamaya devam ediyor. Bana soru sormuyor, acele ettirmiyor, sadece benimle kalıyor.

Birkaç dakika sonra o anki endişe geçiyor ve nefesimin tekrar normalleştiğini hissediyorum. Ona bakıyorum, başını ellerinin arasına almış bana dönük yatıyor, geniş yeşil gözleri dikkatle beni izliyor. Sakin davranıyor olabilir ama korkmuş görünüyor. *İşte bu yüzden onun için iyi değilsin.*

"Ben iyiyim."

"Emin misin?" Kaşları endişeyle birbirine kenetlendi.

"Evet." Sırt üstü dönüp gökyüzüne bakıyorum, kendime nerede olduğumu hatırlatıyorum. Ada da aynısını yapıyor, ama küçük elini benimkine dolamak için aramıza uzanıyor. Sıkıca sıkıyor. Bir kez. İki kez. Üç kez. Yeterince basit bir hareket, ama ön kolumdan dirseğimin iç kısmına doğru vızıldayan bir elektrik hattı var. Bir sızı. Aramızda tehlikeli bir akım akıyor.

Ellerimi çekip her ikisini de karnımın üzerine koyuyorum ve ortamı yumuşatmaya çalışıyorum. "Bu şekilde buluşmayı bırakmalıyız."

Kıkırdıyor, ama biraz kırılğan. Biraz zorlama. Bu yüzden ona bakıyorum ve az önce olanlar hakkında konuşmak istemediğim için tekrar deniyorum. "Cuma gecesi. Büyük planların var mı, Goldilocks?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Aslında, evet. Şehirdeki Neighbor's Pub'da buluşacağız."

"Buluşmak mı?" Kaşlarımı şakayla karışık sallıyorum. "Randevu gibi mi?"

Başını çeviriyor, gözleri ışın gibi doğrudan benimkilere bakıyor. İrislerinin adaçayı rengindeki ışıltılarında hüzünlü bir şey parlıyor. "Evet, Dermot. Bir randevu gibi."

Sonra kalkıp gitti. Beni tamamen farklı ve yabancı bir tür yeşil gözlü canavarla baş başa bıraktı.

Belki de Ada'ya son üç yıldır bana yaşattığı işkenceleri anlatmanın zamanı gelmiştir.

OceanofPDF.com

RANDEVUM BERBATTI.

Emniyet kemerimi başlıyorum ve kontak anahtarını çeviriyorum. Eve giden yola çıkarken başımı sallıyorum. Dönüş yolu boyunca kendimi azarlamaya hazırdım.

Tüm zamanımı Dermot'u düşünerek, birlikte olduğum kişinin o olmasını dileyerek ama aynı zamanda onu terk ettiğı ve sonra hiçbir şey olmamış gibi geri döndüğü için taşaklarına tekme basmak isteyerek geçirdim. Ve sonra onu kollarımla sarmak ve birlikte yaşadığı tüm şeytanları savuşturmak istedim. Güçlü ve gururlu Dermot'un yere sinmiş halini düşünmek bile gözlerimin dolmasına neden oluyor, göğsüm onun için sızlıyor.

Hala onu istiyorum, iblisleri ve her şeyi. Ve bundan nefret ediyorum.

Daha da kötüsü, o gün nehirde benimle ilgili duygularını açıkça ortaya koyduğunu inkar bile etmedi. Benim için hiçbir şey hissetmemesi gerekiyordu, belki bir çeşit kardeş sevgisi dışında. Ama artık bakir bir genç kız değilim, gözlerinin tenimde yanışını, beni içine çekerken sert ellerinin belime dolanışını özlemedim. İçimdeki bu çaresiz küçük parça, belki fikrini değıştirir ve annemin yatağının altında sakladığı kitaplardaki gibi beni ne kadar çok istediğini söyler diye düşünmüştüm. *Trajediden bahsediyorum.*

Kendime onu aştığımı, hayatıma devam ettiğimi söylüyordum. Ama görünüşe göre kalbim notu kaçırmış. Denedim. Üniversitede erkek arkadaşlarım oldu. Ama asla uzun sürmezler ve asla kalbimi arpıtmazlar. Onlar

geceleeri beni hiç uyutmuyor, ellerinin ateşli tenimin üzerinde kayarken nasıl hissedeceğini düşünüyorum. Ve o noktaya geldiğimizde bile, eğlenceli ama... eksik. Ateş yok. Tutku yok. Duvarlara vurma sanatı yok. Dağınık, çaresiz, nefes nefese bir seks istiyorum.

Travis, bu geceki flörtüm, yeterince iyi bir adam, ama konuşmaya başlamadan önce de arkadaşlık ve şu anda hâlâ sadece arkadaş gibi hissediyoruz. Birkaç kez çıktık ama bir yere gitmeyeceğini biliyorum. Ruby Creek gibi küçük bir kasabada seçim yapmak zordur ve çiftliğe geri dönerken kendimi Travis Bennett gibi bir adamla yetinmeyi dilerken buluyorum. Keşke sığır çiftçiliğiyle ilgilenebilseydim. Ne de olsa aile işiydi.

Ama bunun yerine, günlerimi Dermot Harding ve safkan yarışları hakkında hayaller kurarak geçiriyorum.

Ailem bizi her yaz Denman Derbisi için Vancouver'a götürür. Yarışları izlemek için tam bir gün. Her yıl o özel günü iple çekerim, zil çaldığında ve kapılar açıldığında hissettiğim beklenti. Atlar gürleyerek geçerken yeri sarsan toynakların gümürtüsünü. Tüm bu sporla ilgili *bir şey* var.

Bunun bir parçası olmak istiyorum.

Ve Dermot Harding'i istiyorum. Aptalca, saplantılı ve acınası bir şekilde duygularım, onları özenle inşa ettiğim kutunun dikişlerinden dışarı sızıyor. Geçtiğimiz üç yıl boyunca onları beynimin *Asla Olmayacaklar* bölümünde kolayca sakladım. Ama bu bana dokunmadan önceydi, nasırlı avuçlarının kollarımda kayarken nasıl hissettirdiğini bilmeden önceydi. Belimi kavırıyordu.

Bana öyle acı dolu bir bakış attı ki nefesim kesildi ve kaçmak zorunda kaldım. Bir haftadır kafamın içinde yaşayan, tilt makinesi gibi zıplayan bir bakış. Başımı ağrıtıyor.

Ben de aptal bir randevuya çıktım. Kafamı boşaltabileceğimi düşünmüştüm ama yanılmışım. Şimdi tek yaptığım kendi zamanımı boşa harcadığım ve muhtemelen bir arkadaşıma daha fazlası için yanlış bir umut verdiğim için tedirginim. Çiftliğe girip ana çiftlik evinin önüne park ederken "İyi iş Ada," diye mırıldandım. Kapıyı olması gerekenden daha sert bir şekilde çarparak arabamın arkasından ön kapıya giden yola doğru dönüyorum.

Tabii ki bu da beni ailemin misafirler için inşa ettiği küçük evin yanından geçiriyor. Dermot buradayken kaldığı ev. Verandalı olan.

"O arabayı yaralamaya mı çalışıyorsun, Goldilocks?"

Elinde bir bardak kehribar rengi sıvı ile dağlara bakan yıpranmış salıncakta oturuyor. Dış mekân ışıklarının yumuşak parıltısı erkeksi yüzünün güçlü hatlarını, saçlarının mürekkep gibi parlaklığını ve yeni beyaz tişörtünün parlaklığını vurguluyor. Tişörtün bu hafta başında nehirde ıslandığını hayal ediyorum, göğsündeki belirgin hatlara nasıl yapıştığını ve bel kemerinin altında kaybolan derin V'nin üzerinde müstehcen bir şekilde asılı kaldığını hatırlıyorum.

Hatırlayınca ağzım anında kuruyor.

Durup onunla yüzleştim, dilimi tutmaktan bıkmıştım. *Bu kadar aşık hissetmekten bıktım.* "Seni yaralamaktan iyidir, öyle değil mi?"

"Ada-"

"Hayır. Beni *Ada'lama*. Hiç havamda değilim."

Gerçekten pişman olacağım bir şey söylemeden önce aramıza mesafe koymak isteyerek yürümeye devam etmek için hareket ediyorum ama "Tamam o zaman" diyerek beni durduruyor. Randevun nasıldı?"

Sözlerinde tam olarak takdir etmediğim bir ısıruk var, son üç yıldır ortadan kaybolma şekli göz önüne alındığında değil. Şimdi gelip benim üzerimde bir hakkı varmış gibi mi davranacak? Hayır. Benim söz konusu olduğum yerde bu tonu kullanmaya hakkı yok.

İki basamağı hızla çıkararak ona doğru ilerliyorum, ellerim korkulukları o kadar sert kavlıyor ki, ahşabın kenarlarının parmaklarımı neredeyse acıyla ısırdığını hissediyorum. "Harikaydı." İçimdeki çalkantıya uymayan bir güvenle dişlerimin arasından yalan söylüyorum. "Travis harika biri."

Dermot kendinden emin ve olgun bir şekilde verandada salına salına yürürken, ben tir tir titriyor, kendimi bir koltuk değneği gibi korkuluklara tutunmuş hissediyorum. Bu yüzden geri çekilmeyi reddederek ve ona galibiyet vermeyi reddederek, destek için kendimi dikey kirişe bastırarak, güverte boyunca devam eden korkuluğu kavrayarak adım atıyorum.

Hazırlıklı ve savaşa hazır.

Yaklaşıyor, çok yaklaşıyor, alanımı işgal ediyor ve çevredeki tüm oksijeni alıyor, sanki sadece varlığıyla onu emiyor. "Travis..." Tadına bakar gibi ismi ağzında evirip çeviriyor, lezzetini inceliyor. O kadar yakın ki nefesinin köprücük kemiklerimde gezindiğini hissediyorum, gece havasını kaplayan ağır bunaltıcı havadan küçük bir kurtuluş.

İçkisini gelişigüzel yuvarlamasını, buzun ağır bardağa çarpmasını izliyorum. "Travis sadece yaklaşmakla bile tüylerini diken diken ediyor mu?"

Neden bahsettiğini doğrulamak için aşağıya baktım. *Dick*. Çenemi meydan okurcasına çıkardım. "Travis benim için iyi."

"Herhangi biri senin için benden daha iyi olabilir." Kadına yakışmayan bir homurtu duyuyorum. "Hadi canım."

Kıkırdıyor, tekrar öne çıkıyor, ben sırtımı arkamdaki ahşap direğe yaslarırken gözleri yüzümü arıyor. "Seni son gördüğümde bu kadar geveze değildin."

Ona yaklaşıncı mantıklı düşünceler aklımdan uçup gidiyor.

"İşler değişir." Onu içime çekerken sesim yumuşak ve hırıltılı çıkıyor. Heybetli gövdesi, yutkunurken adem elmasının boğazında sallanması. Birden kendimi çok genç ve boyumu aşmış hissediyorum. Kalçalarımı birbirine bastırıyorum, omurgamın dibindeki kıvılcımı, leğen kemiğimdeki o derin gümbürtüyü fark ediyorum.

"Öyle." Dermot çenemi sıkıca kavriyor ve nefesim hızlı bir nefes verişle beni terk ediyor. Kıpırdamadan duruyorum, göğsüm onunla aynı anda inip kalkıyor, şu anda aramızdaki zayıf bağı koparmak istemiyorum. İçkisini arkamdaki verandanın korkuluğuna koyuyor ve işaret parmağını dudaklarımın üzerinde sahiplenici bir şekilde gezdiriyor. "Benim için çok gençsin" derken önce üsttekini, sonra da alttakini.

Yanıt olarak sesli bir şekilde yutkunuyorum ve hissetmediğim bir güvenle sırtıtıyorum. "Sanırım bu seni benim için çok yaşlı yapıyor, bunu artık çok açık bir şekilde ifade ettin."

Zeki gözleri yüzümde geziniyor, beni analiz ediyor. Sanki taktiksel bir hesaplama yapıyor. "Kendimi o kadar açık ifade edebildiğimden emin değilim aslında." Kulağıma doğru eğilip fısıldıyor: "Hiç de açık değil."

Sıkı vücudu içeri girip alanımı tamamen işgal ederken meme uçlarımın sert noktalarının sütyenime sürtündüğünü hissedebiliyorum. Karşı karşıya geldiğimizde göğsü benimkine bastırıyor ve kendimi rekabetçi hissetmemeneden oluyor. Ya da köşeye sıkışmış. Sanki ona saldırmak istiyormuşum gibi. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bu, aramızda hiçbir şey olmaması gerektiği anlamına geliyor. Bu bir hata olur."

Aman Tanrım. Bu adam beni kamçılıyor.

"Bunu açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler," diye tükürdüm. "Şimdi ellerini çek-"

"Ve yine de..." Sözümlü aniden kesiyor, bunu yaparken çenemdeki tutuşu sıkılaşıyor. "Siktir et."

Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve bu sefer bana karşı neredeyse çılgınca hareket ediyor. Aç bir şekilde. Ağzına doğru inliyorum, onu öpmeye çalışıyorum, ama o sadece başımı yerinde tutuyor, istediğini alıyor. *İhtiyacı* olanı. Öpücük acımasız, ilkel, ödülünden çok bir ceza gibi. Patlamayı bekleyen bir volkan gibi. Peki ya bu lav? Muhtemelen ikimizi de yakacak.

Ama ölmek istiyor olmalıyım çünkü sırtımı ona doğru eğerek sert göğsüne bastırıyorum. Gömleğini yumrukluyorum, onu daha da yakınımaya çekmek istiyorum. Kucağına sürünmek ve asla ayrılmamak, kollarının bana verdiği hissi ve tenindeki temiz sabun kokusunu ezberlemek istiyorum. Dilindeki viski tadı ve kirli sakalının tenime sürtünmesi asla unutamayacağım bir kombinasyon.

Başımı kavrayıp başparmaklarını yanaklarımda gezdirirken öpücükleri durgunlaşıyor, neredeyse saygılı bir hal alıyor. Ağzı da onların izinde hareket ediyor, kulak mememe, boynumun kıvrımlarına ve boğazımın dibine öpücükler konduruyor. Bacaklarımdan uyarılmamı sağlıyor. Kollarının arasında bir macuna dönüşüyorum.

İşte bu. Yıllardır hayalini kurduğum şey buydu. Ama hiçbir rüya gerçeğin hakkını veremezdi. Dermot Harding güçlü, her dokunuşunda titiz, beklemediğim bir şekilde deneyimli; elleri vücudumda dolaşırken ve ağzı benimkini sahiplenirken kıskançlık duygularını yüzeye çıkaran bir şekilde. Bir kadına bu şekilde sahip olmayı çok fazla pratik yapmadan öğrenemezsiniz. Sadece benimle pratik yapmak istememişti.

Bunun farkına varmak başımdan aşağı soğuk bir kova su dökmek gibi. Erimiş ve sıcak olan her şey hızla kırılgan bir taşa dönüşüyor.

Kollarında donup kalıyorum ve paniğe kapılıyorum. Beni tam da bu noktada geri çevirdiğine dair anılar - tekrar hissetmeyi reddettiğim bir şey. Beni tekrar kendine çekmeye çalışıyor, alnını alnıma yaslıyor. "Ada..." Kirpikleri titreyerek kapanıyor ve başını sallıyor. "Seninle ne yapacağım ben?"

Gözleri benimkilere dikilmiş, içime doğru sallanırken ihtiyaçla yanıyor. Kot pantolonunun üzerinden kalça kemiğime değen sert uzunluğunu hissedebiliyorum, sahip olabileceğim şeylerin işkenceli bir teaser'ı. İstedğim şeyin.

"Hiçbir şey." Neredeyse kendi sesimi tanıyamıyorum, o kadar soğuk ki düpedüz kutup gibi. Ama tanıdığım şey, hayatta kalma içgüdüsünün alevlenmesi

İçimde. *Bunu* Dermot'la yapmak kalbim için tehlikeli. Belki onun için çekip gitmek ve vals yaparak geri dönmek kolaydır. Ama benim için? Bu bir işkence. Zalimlik sınırında.

İç geçiriyor ve benden uzaklaşıyor, neredeyse kendini kontrol etmekten titriyor. "Özür dilerim Ada." Vücudunun sıcaklığı benimkinden uzaklaşırken gözleri ciddi ve nazik. "Bu sadece..." Ellerini kalçalarına dayadı ve sanki orada bir yol gösterici bulabilecekmış gibi gökyüzüne doğru baktı. "Hissettiklerimi nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Anlatmalı mıyım, anlatabilir miyim bilmiyorum." Hüzünle gülüyor. "Üç yıl oldu ve ben hala kendime bir anlam veremiyorum."

Sesi nazik ama sözleri bir kırbacın acımasız darbeleri gibi. *Yine* burada olduğumuza inanamıyorum. Ama bu sefer daha kötüydü. Bu sefer o da beni öptü, arzusunun ağırlığıyla neredeyse beni devirdi. Bu sefer duyguların tek taraflı olmadığını biliyorum. Peki ya şimdi benimle konuşmaktan korktuğu için beni kendinden uzaklaştırması? Bu bana Dermot Harding hakkında hiç bilmediğim bir şeyi öğretti.

Zehir kusuyorum, bu son olduğunda olduğum gibi utangaç bir genç değilim. "Seni asla bir korkak olarak görmedim, Dermot."

Darbemin şiddetle indiğini biliyorum çünkü kara gözlerinin derinliklerindeki acıyı görüyorum. Bir an için onun için üzülüyorum, ta ki aşağılanma hissine kapılana kadar. Topuklarımın üzerinde dönüyorum, ondan ve her ne haltsa ondan uzaklaşmam gerekiyor.

Şu lanet verandadan uzak dur.

ERTESİ GÜN DERMOT'TAN UZAK DURDUM, ONUNLA HERHANGİ BİR İŞ YAPMAMAYI TERCİH ETTİM.

Penny. Evde somurtuyorum ve anneme yemek hazırlarken yardım etmeyi teklif ediyorum. Bu da zihnimi boşaltmak için harika bir yol gibi görünüyordu, ta ki o "Harika! Fazladan yardıma ihtiyacım var. Baban bu akşam Dermot'u yemeğe davet etti, böylece onunla hasret giderebiliriz."

Harika, şu anda tam da ihtiyacım olan şey. Kendimi cevap vermeye bile zorlayamıyorum. "Dermot'un geri dönmesi güzel, değil mi? Duyduğuma göre bana çok yardımcı oluyormuş.

Penny," diye hafif yüreklilikle konuşuyor ve benden bir tepki almaya çalışıyor. Sadece homurdanıyorum.

"Küçük bir kızken ona hep çok tatlı bir şekilde aşık olurdun. Buralarda onun gölgesi gibiydin." İyi huylu bir şekilde kıkırdıyor, "Sanırım bir süre onu dünyanın öbür ucuna kadar takip ederdin."

"Kulağa ürkütücü geliyor," diye mırıldanıyorum, doğradığım domateslerden başımı kaldırmadan. "Ah, hayır." Annemin yuvarlak yüzüne hüzünlü bir gülümseme dokunuyor ve gözleri Geçmişî hatırladıkça gözleri parlıyor. "Dermot o zaman da iyi bir çocuktı, şimdi de iyi bir adam. Tanıdığım en iyi insanlardan biri. Sanırım bunu küçük bir kızken bile hissedebiliyordun."

Göğsümde bir sızı hissediyorum çünkü her ne kadar şu anda bu domatesi onun aptal yakışıklı suratına fırlatmak istesem de, onun haklı olduğunu biliyorum. İçimi çekerek, nefes verirken omuzlarımın düşmesine izin veriyorum. "Biliyorum anne. Penny konusunda çok yardımcı oldu. Sanırım önümüzdeki hafta kırlara çıkıp dörtnala koşacağız. Bakalım kalabilecek miyim?" Ona göz kırpiyorum, görüldüğü kadar kötü somurtmadığımı kanıtlamaya çalışıyorum. Ayrıca, Penny'nin beni bu kadar sık terk etmesi herkesi çok eğlendirmiş görünüyor.

Heyecanla alkışlıyor, tepkisi çok samimi. "Bu küçük ateşle harika şeyler yapacağını biliyorum. O senin için yeni ve heyecan verici bir şeyin başlangıcı. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum."

O gece yemek masasının etrafında oturup havadan sudan konuştuk. Ailem Dermot'un etrafta olmasını seviyor, ona karşı hep bir zaafları var. Etrafında başka kimse yokken onu kanatlarının altına aldıklarını biliyorum. Daha fazla çocuk sahibi olmak istediklerini de biliyorum - bir gün çiftliği devralmak için burayı bir Wilson sürüsüyle doldururlardı.

Onun yerine beni aldılar. Sadece beni. Sığır çiftçiliğiyle hiç ilgisi olmayan bir kız. Ama umurlarında değil, sadece mutlu olmamı istiyorlar. Yanağım eğlenerek kıvrılıyor. Geleneği yaşatmak için belki bir çiftçiyle evlenirim diye sürekli şaka yapıyorlar. Babam söylüyor ve sonra göz kırpiyor. Evet, Thomas Wilson benimle kalıpları kırdığını biliyor ve bunun için beni seviyor.

"Ee, Dermot," diye söze başladı babam, "arazinle ilgili planların nedir? Orada devam eden bir şey var mı?"

"Emin değilim efendim. Aslında burayı satın almak isteyen bir şirket benimle temasa geçti. Bölgenin maden kaynakları açısından zengin olduğunu düşünüyorlar. Ama o arazide ne olursa olsun, aile çiftliğini satmayı kendime yedirebileceğimi sanmıyorum."

Babam tabağına bakıyor, bir parça tavuk koparıyor ve abartılı bir şekilde çiğniyor, sanki gerçekten bir şeyler düşünüyormuş gibi. "Sakın satma, evlat." Ayağa kalkıp karşısında oturan Dermot'a bakıyor.

Anne. "O arazi çok değerli ve eğer seni bu konuda sıkıştırıyorlarsa, orada iyi bir şeyler olduğunu biliyorlar demektir. Kendin için bir şeyler başlatman için mükemmel bir fırsat olabilir."

Dermot gerçekten şok olmuş görünüyor, sanki kendi işini kurmak hiç düşünmediği bir şeymiş gibi. Koyu renk, ağır kirpikleri elmacık kemiklerinin üzerinde hızla dalgalanırken babamın az önce ona söylediklerini anlamaya çalışıyor. "I-"

Tom onu durdurmak için elini kaldırır. "Sadece bir düşün. Lynette ve benim senin başarılı olduğunu görmek istediğimizi biliyorsun. Her ne kadar her yaz buraya gelip gençleri yetiştirmenizi çok sevsem de, kaderinizde daha büyük şeyler olduğunu da biliyorum. Çok şey yaşadın, bu yüzden sana herhangi bir şekilde yardım edebilirsek

-Bağlantılar, finans, her neyse, sadece söylemeniz yeterli. Yardımcı olmaktan mutluluk duyarız."

Şimdi anneme bakıyor ve o da başını sallayarak onaylıyor, gözleri duyguyla parlıyor. Söze dökülmeyen bir anlaşma, sanki birbirlerini o kadar iyi tanıyorlar ki sözcükleri kullanmaya gerek yok. İkisinin otuz yıl sonra hâlâ birbirlerine böyle bakıyor olmaları aklımı başımdan alıyor. Eskiden bu beni iğrendirirdi ama artık annemle babamın sahip olduğu şeyin ne kadar özel olduğunu fark ettim. Ne kadar değerli.

Bunu istiyorum.

Dermot'a dönüp baktığımda dudaklarını birbirine bastırmış, babamı değerlendiriyor. Sesi sert ve duygu dolu, utangaç bir ifadeyle yere bakıp, "Araştıracam. Teşekkür ederim Tom. Ama önce Ada'nın o kısırağı yarışlara götürmesine yardım edeceğim."

Yardım etme ihtimali beni heyecanlandırdığı için sesimi yükseltiyorum. Çünkü geçmişteki dram bir yana, Dermot tanıdığım en iyi atçılardan biri. Onun yardımı paha biçilmez olurdu. "Gerçekten mi? Söz veriyor musun?"

Bana içtenlikle bakıyor, bakışlarının yoğunluğuyla odayı sessizleştiriyor. Kararlı bir şekilde bir kez başını sallıyor. "Söz veriyorum."

"Güzel!" Babam büyüü bozarak havlıyor. Peçetesini tabağına fırlatıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıp yanında oturduğum yere doğru dönüyor, sanki Dermot'la aramızdaki akıntıdan tamamen habersizmiş gibi. "Ee Ada, Cumartesi gecesi Ruby Creek'te ne yapmayı planlıyorsun? Kasabayı kırmızıya mı boyayacaksın?" Göz kırıyor.

Üzülmenin ve benim ve Dermot'un baş harflerinin olduğu kalpler çizmenin uygun bir cevap olmadığını biliyorum. Ama gerçekten, hiçbir planım yok. Herkesin önünde yüksek sesle söylemek için çok ezikçe geliyor. Neden

yemekten sonra beni spot ışıklarının altına atmadan üst kata çıkmama izin verir miydi? Dermot'un karşısında oturmak, onun rahat gülümsemesini, tavuğunu keserken ellerinin esnemesini, alnına dökülen hafifçe karışmış saçlarını izlemek - tüm bu akşam yemeği yeterince işkence oldu.

Sanırım bu yüzden "Muhtemelen bir şeyler içmek için şehre ineceğim." diye ağızından kaçırdım.

"Kiminle?" *Bunu neden yapıyor?*

Tedirginlikle gözlerimi büyütüyorum. "Bilmiyorum baba. Neredeyse her zaman orada tanıdığım biri oluyor. Burası küçük bir kasaba, bu konuda çok endişelenmiyorum." Cevap olarak sadece homurdanıyor ve ben yere bakıp kucağımdaki masa örtüsünün kenarıyla oynuyorum. Babam belli ki küçük kızının sebepsiz yere tek başına bara gitmesi fikrine pek sıcak bakmıyor.

Keşke ona söyleyebilseydim.

Aslında ben de gitmek istemiyorum ama şimdi kendimi köşeye sıkıştırdım.

"Onunla gideceğim." Başımı kaldırdım. Dermot kayıtsızca omuz silkiyor. Bana bakarak. "Biraz medeniyete ihtiyacım var. Döndüğümünden beri pek dışarı çıkmadım."

"Refakatçiye ihtiyacım yok," diye feryat ediyorum. İstedğim bu değil ve huysuz bir çocuk gibi görünsem de umurumda değil. Yalnız kalmak istiyorum ya da en azından Dermot'un yakınında olmak istemiyorum.

Son zamanlarda tek yaptığı beni kızdırmak ve sonra da azdırmak. Bu berbat bir kombinasyon ve biraz boşluğa ihtiyacım var, ama her köşede o var, sesi gün boyu ahırlarda yankılanıyor, yemin ederim o yakınlarda bile değilken karanfil kokulu tıraş losyonunun kokusunu alıyorum. Adam beni çıldırtıyor, bu yüzden bugün evde saklandım. Onun bir sıcak bir soğuk davranışlarından bıktım. *Bıktım artık.*

Ya da en azından çiftliğe geri dönüp beni saplantımın derinliklerine geri fırlatana kadar öyle olduğumu sanıyordum.

"Ada..." Annem beni azarlıyor, görgü kuralları ve benim bundan daha iyi olduğumla ilgili bir yorum yapacağını biliyorum.

Ama Dermot onun sözünü keser. "Tabii ki bilmiyorsun. Seni götüreceğim ve sonra da arkadaşlarıyla baş başa bırakacağım."

Sandalyemi geri itip yukarı fırlamadan önce ona ters ters bakıyorum.

OceanofPDF.com

ADA KENDİNİ KOBALT MAVİSİ PİKABIMIN İÇİNE ÇEKTİ VE kapıyı gereğinden çok daha sert çarparken nefes alıyor. Arkasına yaslanıp kollarını kavuşturmadan önce emniyet kemerini sertçe takıyor ve gözlerini ön camdan dışarı dikeyor.

Tamam, yani kızgın. Yine. Sanırım onu suçlayamam. Berbat durumdayım. Berbat durumdayım. ortalığı *kariştirdi*.

"Arabayı süreceğ misin yoksa orada oturup bana mı bakacaksın?" Ses tonu ısırıcı ve çenesi inatçı. Hâlâ gözlerini bana çevirmeyi reddediyor.

Başımı sallayarak kamyoneti geri vitese takıyorum ve uzun araba yoluna çıkarken omzumun üzerinden bakıyorum. "Eskiden sevimliydin, şimdi ise tam bir baş belasısın, bunu biliyor musun?"

Yemin ederim, tepki olarak neredeyse hırlıyor. Ağzı ekşi bir şey yemiş gibi büzülüyor, çirkin burnunun ucu seğiriyor, göğsü öfkeli bir kırmızıyla parlıyor ve pencereden dışarı bakmak için kelimenin tam anlamıyla tüm vücudunu benden uzaklaştırıyor. "Güzel. Bunu hak ediyorsun."

Sözleri acıtmıyor, ben yetişkin bir adamım. Beni yaralamak için kalçamdan vurulmuş bir hakaretten daha fazlası gerekir, ama bana sırtını dönmesi, bana bakamaması gibi fiziksel eylemler kalbime saplanan paslı bir mızrak gibi acııyor.

Kötü davranışlarım, onun yanıdayken dürtülerimi kontrol edememem, hatta sadece iletişim kuramamam, gerçekten değer verdiğim birkaç kadından birini incitti.

hakkında. Son üç yılını hayalini kurarak, mektuplar yazarak geçirdiğim ama asla göndermeye cesaret edemediğim kadın. *Daha çok* hissettiğim ama asla peşinden gidemediğim kadın.

Kafamda geçen haftayı gözden geçirirken içimde bir huzursuzluk patlıyor. Kendime saklamam gerekirken ellerimi onun vücuduna her koyduğumda. Dudaklarımdan dökülen, fokurdadığını hissettiğimde geri itmem gereken tüm kelimeler.

Ada'yı incitmek isteyeceğim son şey. İşte bu yüzden, sessiz toprak yolda gergin bir sessizlik içinde ilerlerken, tam burada ve şimdi kendimle bir anlaşma yapıyorum.

Onunla konuşmam lazım. Açıklamam gerekiyor. Ona mektupları göstermeliyim ki aramızdaki bu şeyin tek taraflı olduğunu düşünmeye devam etmesin.

İmkansız mı? Evet. Ama tek taraflı mı? Kesinlikle değil.

Sanki kabin yanıyormuş da yeterince uzaklaşamıyormuş gibi daha ben park etmeden kamyonundan atlıyor ve Neighbor's Pub'ın ağır ahşap kapısından içeri giriyor. Ruby Creek civarındaki tek içki mekanı.

Kapıyı kilitlerken derin bir iç çekiyorum ve aslında orada olmak istemediğim bir barın girişine doğru ilerliyorum. Yorgunum, bu gece dışarı çıkmaya gönüllü oldum çünkü Tom'un yüzünde biricik kızının tek başına dışarı çıkmasından duyduğu endişeyi görebiliyordum. Onu suçlayamazdım ya da en azından kendime böyle söyleyecektim.

Doğru, bu gece buraya sadece bir arkadaşına iyilik yapmak için geldim. Kızına kafayı takmış olmamla ve onun başka bir adamla birlikte olduğu düşüncesine katlanamamamla hiçbir ilgisi yok.

Karanlık küçük bara girdiğimde gözlerimin alışması biraz zaman alıyor. Ada birkaç arkadaşıyla birlikte barın hemen yanındaki masada kendine yer bulmuş bile. İki erkek ve bir kız daha. Şu anda çifte randevudalarmış gibi görünmeleri tüylerimi diken diken ediyor. Böyle hissetmeye hakkım yok ama yine de barda, küçük kare masaya yakın bir tabure çekiyorum ve acınası bir şekilde, yeterince dinlersem konuşmalarının bir kısmının oturduğum yere sızabileceğini umuyorum.

Otuz bir yaşındaki bir adam olarak Ada Wilson'la geçirdiğim bir hafta beni bu noktaya getirdi. Çiftlikte dolaşırken kıcının bir kot pantolonu nasıl doldurduğunu izlemekten ve arkadaşlarıyla konuşmalarına kulak misafiri olabileceğimi ummaktan sık sık ereksiyon olmamı görmezden gelmeye çalışıyorum. *Acınası*.

Biri önümdeki parlak bar tezgahını tokatlıyor ve barın arkasındaki adamın nazik, geniş yüzüne bakmadan önce irkiliyorum. "Ne alabilirim?"

Anladın mı?"

Cam şişelerle dolu arka rafa bakarken boğazımı temizliyorum. "Sadece bir bira iyi olur."

Adam bir bira bardağı kapıyor ve musluklara doğru ilerliyor, altın rengi sıvının dökülmesi için kolu kendine doğru çeviriyor. İri yapılı bir çiftçi çocuğu, koyu sarı saçları var, Ada'dan sadece bir iki yaş büyük olduğuna bahse girerim. "Buralarda yeni misin? Seninle daha önce tanıştığımı sanmıyorum." Önüme bir bardak altlığı bırakıyor, köpüklü birayı üstüne döküyor ve sonra bana elini uzatıyor. "Hank Brandt."

Ben de onun elini sıkıyorum. "Dermot Harding. Tanıştığımıza memnun oldum. Merritt yakınlarında yaşıyorum ama yazları Tom Wilson'a tay yetiştirme konusunda yardım etmek için geliyorum."

Ellerini çıkararak barın kendi tarafına yaslanıp rahatlamaya çalışıyor. "Doğru. Wilsonlar iyi insanlar."

Ada'nın oturduğu yere bakıyorum, bir şişe bira içiyor ve boşluğa bakıyor. Belli ki masasında dönen muhabbetle ilgilenmiyor. "En iyisi," diyorum dalgınca.

"Ada'yı bu gece dışarı mı çıkaracaksın?"

Alay ediyorum ve dikkatimi tekrar Hank'e veriyorum. "Evet. Tom onun tek başına gelmesine pek sıcak bakmadı, ben de katılmayı teklif ettim. Teklifimi pek takdir ettiğini sanmıyorum."

Genç adam elini umursamazca sallıyor. "Ada için endişelenmenize gerek yok. O iyi bir kızdır. Biraz dikkatsiz olsa da."

Başımı iki yana sallıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Dudakları yukarı kalkıyor ve omuzlarını silkiyor. "Yani... ona bir bak." Ona tekrar bakmak için dönüyorum ve bu sefer o bana dik dik bakıyor. Bakışlarıyla beni yakmaya, yerle bir etmeye çalışıyor. İyi bir kız olabilir ama şu anda beni öldürmeye hazır görünüyor.

"Şehirdeki her uygun erkek Ada'yla ilgileniyor, ama o bunu fark etmiyor. Buraya geliyor, arkadaşlarıyla kibarca bir iki kadeh içiyor, çıkma tekliflerini nazikçe geri çeviriyor ve sonra evine gidiyor. Bazı erkeklerin onun üniversitede erkek arkadaşı olduğunu söylediğini duydum ama burada, evde? Sanırım onu ilk kez biriyle takılırken görüyorum."

"Hm?" Biramı yudumlarken soruyorum. Soğuk köpük dilimin üzerinde yayılıyor, Ada'nın üniversitede çoğul erkek arkadaşları olduğu düşüncesiyle solumak istediğim ateşi yatıştırıyor.

Hank işaret ediyor. "Şuradaki Travis,"-göğsüm sıkışıyor-"kolunu onun sandalyesine dolamış olan. Geçen gece de birlikteydiler."

Göz ucuyla bir bakıyorum, sırık gibi, kumral oğlan kolunu Ada'nın sandalyesinin arkasına rahatça atmış. İlk düşüncem onun kolunu kırmak istediğim oluyor ve hemen ardından yoğun bir utanç geliyor. Bir an için bile olsa böyle hissetmeye hakkım olduğunu düşündüğüm için utanıyorum.

O bunu hak ediyor. Genç ve canlı, yüklerle dolu olmayan, ona ayak uydurabilecek ve onunla olan ilişkisinin sonuçları hakkında endişelenmeyecek biri. Umut vaat eden ve kaygısız biri. Benim gibi değil.

Sadece homurdanıyorum, kendimi barın üst kısmına doğru eğiyorum ve biramdan büyük bir yudum alıyorum. Etrafımda daha fazla insan süzülüyor ve Hank diğer müşterilere yardım etmek için hızla ilerliyor. Onun değerlendirci bakışlarının altından kurtulduğum için minnettarım. Adam genç olabilir ama bana sanki her şeyimi çözmüş gibi bakıyordu. Beni kıvrandırıyor.

Yine de uzun süre yalnız kalmıyorum. Ada'nın masasıyla aynı taraftan gelen tiz bir çığlık kulak zarıma saldırıyor. "Dermot Harding! Bu gerçekten sen misin?"

Uzun tırnakların omuzlarımda gezindiğini ve bir bedenın yan tarafıma bastırıldığını hissettiğimde bedenim kaskatı kesiliyor. "Öyle! Nasılsın tatlım? Çok uzun zaman oldu!"

Tara Bennett, ben ayrılmadan hemen önceki birkaç gecelik kaçamağım, yanıma sokuluyor. "Merhaba Tara," diyorum nezaketle, "uzun zamandır görüşemedik."

Dikkatinin üzerimde olduğunu anlamak için Ada'ya bakmama gerek yok. Bakışlarının ağırlığını çıplak tenimde kızgın bir damga gibi hissedebiliyorum. Kan dolaşımdaki ağır bir nabız gibi.

Tara elini sırtımın alt kısmında gezdiriyor ve ben irkilmemeye çalışıyorum. Üç yıl önce iyi hissettiren şey şimdi düpedüz yanlış geliyor. Taburemde ona doğru dönüyorum, böylece elini çekmek zorunda kalıyor. Ama o elini dizime bırakıyor ve bana doğru adım atıyor. Üzerinde Neighbor's Pub tişörtü, jean etek ve siyah bir önlük var. "Artık burada mı çalışıyorsun?"

"Elbette." Gururla gülümsüyor, gözleri heyecanla yüzümü arıyor. "Arayı kapatmak istersen birkaç saat içinde çıkıyorum. Bana bir içki ısmarlayabilirsin." Çapkınca göz kırpmıyor. "Eski günlerin hatırına. Güzel zamanlarımız oldu, değil mi?" Avucunu cesurca kalçama doğru kaydırıyor ve tek yapmak istediğim geri çekilmek.

Tara'nın güzel bir kız olduğuna şüphe yok. Ama ona bakarken düşünebildiğim tek şey onun Ada olmadığı. Göz kapaklarımda arkasına kazınan yüz bu değil.

Dudaklar biraz fazla ince, saçlar biraz fazla sarı, makyaj biraz fazla kalın, koku biraz fazla şekerli. Ada yumuşak ve doğal, her sabah kahvaltıda yediği marmelatla yeni kesilmiş çimenlerin karışımı gibi kokuyor - o tatlı ve taze koku. Bu kokuya bayılıyorum. Seviyorum... Aklından bile geçirme, Dermot.

Yere çarpan bir sandalyenin yüksek sesli gıcirtısı farkındalığıma çarpıyor. İrkilerek sese doğru döndüğümde Ada'nın oturduğu yerden fırladığını görüyorum. Yüzü olgun bir elma gibi kıpkırmızı. Zehirli bir elma gibi.

Bana doğru yürüyor, ben noktaları birleştiremeden anahtarlarımı barın üstünden alıyor ve yıkım yolunda bir hortum gibi kapıdan fırlıyor. Pencereden, sevgili mavi kamyonetimin sürücü koltuğuna atlayışını, kontağı çevirişini ve park yerinden çıkışını izliyorum. Herkes şaşkın şaşkın bakarken arkasında çakıl taşları bırakıyor.

Ben hariç. Benim hiç kafam karışmadı. Sadece Tara'nın söylediği her kelimeyi duydu.

OceanofPDF.com

UYUMAYA ÇALIŞIYORUM AMA ÇİFTLİK EVİ ÇOK SICAK, BEDENİM VE ZİHNİM DE Huzursuzum. Penceremden içeri giren hava beni rahatlatmıyor ve rahat edebilsem bile aşırı aktif beynim bana huzur vermiyor. Üniversitede kaldığım yurttaki klimayı özlüyorum. Yatağımın başucundaki lambayı açıp saatime bakıyorum. *Gece yarısı.*

Birkaç saat önce çakıllı garaj yolunda tekerleklerin çıtırtısını duydum. Dermot'un "Bıraktığın için teşekkürler" dediğini duydum. Onu eve kimin bıraktığını görmek için pencereye koşmak istesem de çok korkak davrandım. Kendimi bunu yapmaya zorlayamadım. Eğer Tara'ysa, bilmek istemiyordum. Onu bu kadar cesurca, bu kadar alenen pençelemesini izlemek zorunda kalmak... bu bir gün için fazlasıyla yeterli bir işkenceydi. Onun imalı sözleri patlamam için katalizör olmuştu.

En güvenli hareket tarzının ayrılmak olduğuna karar vermeden önce ikisini de haşlamaya hazırdım. Ve Dermot'tan kurtulmak. Bunu hak etmişti. Gözümün önünde başka bir kadının bunu yapmasına izin vermenin canımı yakacağını bilmeliydi. Hem de ne *acı*. Ciğerlerimdeki ağrı çok gerçektir. Aklımdan geçen zihinsel görüntüler. Tanrım. Onları silebileceğimden emin değilim. Şüphelenmek ve görmek çok farklı şeyler.

Çocukça davrandığımın farkındayım. Dermot yetişkin bir adam, benden yıllarca tecrübeli. Mantıken, onun iffetli olmadığını biliyorum. Uzun boylu, esmer ve ağız sulandıracak kadar yakışıklı. Komik biri. Mükemmel bir centilmen. Hangi kadın onun ayaklarının dibinde bir su birikintisine dönüşmez *ki?* Ama

Bunu ilk elden görmek başka bir şeydi. Üzerimde geçirdiği yılların gerçekte ne anlama geldiğiyle yüzleşmek istemedim.

Daha da kötüsü, Tara'dan hoşlanıyorum. Düzeltiyorum: Tara'yı *sevdim*. Şu anda, istediğim şeyin tadına baktığı için onu asla affedebileceğimden emin değilim. Bunun adaletsizliği boğazımı yakıyor ve midemi bulandırıyor.

Yumruğum yumuşak yatağıma çarpıyor. Uyuyamayacak kadar gerginim. Çok sinirliyim. Çok *mantıksız*. Böyle hissetmekten yoruldum.

Hayal kırıklığı içinde iç çekerek kapımın arkasından bir havlu aldım ve kimseyi uyandırmamaya çalışarak gıcırdayan eski merdivenlerden aşağı indim. Uyuyamadığımda yıllardır bunu yapıyorum. Hava bu kadar sıcakken serin nehre hızlı bir dalış yapmak huzur bulmama asla yardımcı olmuyor. Şu anda ihtiyacım olan zihinsel yenilenmenin bu olduğunu biliyorum.

Ayaklarımı bir çift sandaletin içine sokuyorum ve arka bahçeden nehir kıyısına doğru **y ü r ü y o r u m**, geçerken Dermot'un yol kenarındaki evine pis bir bakış atıyorum. Cırcır böceklerinin sesi, uzaktan gelen su sesine karışan küçük bir senfoni gibi havayı dolduruyor. Her şey çok huzurlu. Hava karanlık ve açık ama dolunay tüm vadinin üzerinde bir spot ışığı gibi parlıyor. Havlumu her zamanki yerime bırakıyorum. Nehirde akıntının neredeyse hiç olmadığı, suyun durgun, derin ve soğuk olduğu derin bir kıvrım.

Havlunun üzerinde durarak uyku şortumu çıkarıp atletimi yırtıyorum ve ikisini de kayalık zemine bırakıyorum. Issızlığın ortasında yaşamamanın en iyi yanı da bu, meraklı gözler yok.

Suyun kenarına doğru yürüyorum, kendimi suya atmaya ikna etmeye çalışıyorum. Nasıl hissedeceğimi bilsem de, her seferinde kendimi buz gibi suya atmak için içten içe ikna olmam gerekiyor.

Küçük bir gülümsemeyle sudan uzaklaşıp nehir kıyısının duvarlarına doğru dönüyorum, kollarımı iki yana açıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve geriye doğru derin havuza düşüyorum.

Nefesimi tutuyorum ve yüzeyin altında suya basıyorum, kendimi soğuğa ve onu takip eden nefessizliğe teslim ediyorum. Bedenimin ağırlıksızlığı ve dudaklarımın arasından kayıp giden suyun çamurumsu tadı beni ferahlatıyor. Burası huzurlu; karanlık ve sessiz, sanki zaman durmuş gibi. Sanki nehir ve etrafımdaki kayalar yüzyıllardır buradayken dünyamdaki her şey çok önemsizmiş gibi. Fırtınaya karşı koyuyorlar.

Etrafımdaki arazinin genişliğini ve zamansızlığını düşündüğümde sorunlarım bir toz zerresi gibi geliyor.

Gürültü, etrafımdaki su tarafından çarpıtılmış olarak içeri süzülüyor. "Ada!" Neler olduğunu görmek için bacaklarımı yüzeye doğru tekmeliyorum. "Ada!" Suyu girdiğimde ses daha da yükseliyor. "Ada! Aman Tanrım! İyi misin?"

Dermot parlak gümüşü ay ışığıyla mükemmel bir şekilde aydınlatılmış, baldırı suyun içinde, gömleği kayalık kıyıda yırtılmış, gözleri vahşi ve göğsü beni kurtarmak üzereymiş gibi kabarıyor. Neyden, emin değilim.

Suya basarken saçlarımı yüzümden geriye doğru düzeltiyorum. "Ne yapıyorsun, Dermot?" Soğukkanlılıkla soruyorum.

Bana bakarken ellerini sivrilttiği kalçalarının üzerinde yumruk yapıyor, gözleri gerçekten iyi olduğumu teyit etmek istercesine klinik bir şekilde beni tarıyor. "Dışarıda oturuyordum, bir su sıçraması duydum." Sesi hâlâ nefes nefese geliyor.

Ona hayranlıkla bakmak ve tepkimi tartmak için bir an duruyorum. Üç yıl önce hala sırık gibi ve çocuksu iken, şimdi dolgunlaşmış. Gözlerimin belirgin karnının izlerini, kesik göğsünü, köprücük kemiklerinin hemen üzerindeki cazip oyukları ve pazularının geniş omuzlarının altında sıkı bir top haline gelişini takip etmesine izin veriyorum. Dudaklarımı yalıyorum, yüzümden aşağı damlayan topraklı nehir suyunun tadına bakıyorum.

Dermot Harding artık bir çocuk değil. O artık kalbim için açık ve mevcut bir tehlike. Akıl sağlığım için.

"Tamam. Bu burada ne yaptığını açıklamıyor." Sesimi eşit tutmaya çalışıyorum, uzaklaştırıyorum. Gitmesini istiyorum. "Biraz yalnız kalmak istiyorum, lütfen."

"Beni korkuttun. Seni-" Geniş bir avucunu çenesini süsleyen koyu renkli kaşların üzerinde gezdiriyor. "Bilmiyorum. Düzgün düşünemiyorum. Başım belada."

Ne yaptığımı sandığını anladığımda çenem düştü. Şok ve ardından gelen öfke. "Senin aptal kığın için kendimi öldüreceğimi mi sanıyorsun, Dermot Harding?" Karanlık suyun altında uzuvlarımı hareket ettirip beni kıyıya, dokunabileceğim kadar yaklaştırırken nefes nefese bağıriyorum.

"I-"

"Sen bir aptalsın. Sen busun işte." Tekrar söze girmeden önce alay ettim. "Küstahlıktan bahsediyorum. Tam bir küstahlık. Aş artık kendini."

"Tara'ya kızgın olduğunu biliyorum," diyor utangaç bir ifadeyle, ay ışığının aydınlatığı kıyıda kıpırdamadan.

Bir kahkaha attım. "En azından bir şeyler biliyorsun. Umarım seni eve olaylı bir şekilde bırakmıştır."

"Ne yapmam gerekiyordu Ada? Mükemmel derecede iyi bir kıza kaba mı davranacaktım? Ve barmen beni geri götürdü, çünkü kamyonetimi çaldın."

Beni orada yakalamıştı. Kafamın içindeki küçük, önemsiz ses ona kaba davranmasını istiyordu. Ama böyle bir şey yapsaydı bunca yıldır sevdiğim adam olamayacağını da biliyorum. Dermot dürüstlikle dolup taşıyor ve ne yazık ki ben bunu seviyorum - her ne kadar beni kıcımdan ısıtırıp dursa da.

"Ugh." Uzaklara, nehrin aşağısındaki gölgeli ağaçlara doğru bakıyorum, gözleriyle karşılaşmak istemiyorum. Onu ne kadar çok istediğimi görmesini istemiyorum. Onun etrafında geçirdiğim zaman arttıkça daha da güçlenen bir dürtü. Sessiz başlayan bir davulun sesi şimdi o kadar yüksek ki, ezici ritminden düşünemiyorum bile. Asla sahip olamayacağın bir şeyi bu kadar çok istemek hiç adil değil.

"Bu üç yıl önceydi Ada. O benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

Sanırım nazik olmaya çalışıyor ama yorumu beni kızdırıyor. "Yani sadece senin için hiçbir şey ifade etmeyen kadınlarla mı yatabiliyorsun?"

Bu yorum hoşuna gitmez; sesi değişir, duruşu da. Daha önce nazik ve ikna ediciyken, şimdi sert ve emredici. "Sudan çık Ada. Donuyor olmalısın. Ve konuşmamız gerek."

Gözlerimiz karanlıkta buluştuğunda ağzımın kenarlarının hafifçe yukarı kalkmasına izin vererek ona bakıyorum. Onun emirlerine uymuyorum. "Neden yüzmeye gelmiyorsun, biraz serinlemek için?"

"Mayom yok," diye ısırdı, sesi zorlukla kontrol altına alınmış bir tedirginlikle titriyordu.

Kontrolünün pamuk ipliğine bağlı olduğunu söyleyebilirim. Orada durup bir sonraki hamlemi düşünürken içinde büyüyen ateşin sıcaklığını neredeyse hissedebiliyorum. Ya o ateşe benzin döküp, şansımı deneyip onu uçurumun kenarına iteceğim. Ya da onu soğuk suyla ıslatır ve gururumu koruyarak tekrar geri çekilirim.

Belki sıcaktan, belki de yorgunluğumdan, ama benzin almaya gidiyorum.

"Ben de öyle," diyorum derin bir nefes alıp dümdüz uzanırken. vücudum nehrin yüzeyinde yüzüyordu. Aydan gelen yumuşak beyaz ışığın siyah suya karşı vücudumun şeklini aydınlatmasına, meme uçlarımda sert noktalarını ve gözler önüne serilen göğüslerimin yumuşak kabarıklığını vurgulamasına izin verdim.

Koyu mavi gökyüzünde parıldayan yıldızlara bakarken, nefesimi kontrol ederken, kalbim kaburgalarımın altında isyan etmesine rağmen sakin davranmaya çalışırken uzun dakikalar geçiyormuş gibi geliyor. Gerçekten, suyun sabit şırıltısını duyana kadar sadece saniyeler geçtiğinden eminim. Çenemde bir parmak pedinin baskısını hissetmeden önce daha sessiz çalkantılara dönüşen şırıltılar.

"Ada..." Parmak bir fısıltı gibi yavaşça boğazımın önünden aşağı iniyor, köprücük kemiklerimin arasındaki çukurda bir an duraklıyor. Dermot'la şu anda içinde bulunduğumuz balonu patlatmaktan korkarak hırıltılı bir nefes çekiyorum.

Şans eseri ona bakıyorum; su onun üzerinde o kadar yükselmiyor ve gözleri bedenime kilitlenmiş durumda. Tenimde yanan bakışlarının sıcaklığını, beni ilk kez içine alırkenki ağırlığını hissedebildiğime yemin edebilirim. Diğer avuç içi suyun altında çıplak sırtımın küçük kısmına yaslanıyor ve parmağı tekrar hareket ederken beni kolayca önünde asılı tutuyor.

Göğüslerimin arasındaki vadiye doğru sürüklüyor ve içime elektrik akımları gönderiyor. Bacaklarımın arasındaki soğuk su bile bir okşayış gibi geliyor, gecenin sessiz örtüsü altında sallanıp üzerimde gezinmesi düpedüz erotik hissettiriyor. Dermot'un ilgisi altında her sinir ucu ateşleniyor.

Dudakları konsantrasyon içinde birbirine yapışıyor ve gözleri benimkilere kaymadan önce çenesinin kıpırdadığını görüyorum. Gözlerindeki arzuyu, kararsızlığı görebiliyorum. Ateşi. Ve neredeyse beni yoğunluğuyla deviriyor.

Bu çok açık. Bu adamın beni istemediğine kendimi nasıl inandırdım, şu an aklım almıyor. Güzel yüzünün her yerinde bu yazıyor. Eli düzleşiyor ve parmakları göğsümün alt kıvrımında yayılıyor. İkimizin de nefesleri kesiliyor, ağırlaşıyor ve zihnim bomboş kalıyor. Sanki tek duyabildiğim birbirine karışan nefeslerimiz ve göğsümü avuçlayıp sıkıca sıkarken teninin benimkine sürtünmesi. Ağrıyan meme ucumu baş ve işaret parmakları arasında yuvarladığında, kendimi ona sunmak dünyanın en doğal şeyiymiş gibi başımı geriye atarak ona doğru eğiliyorum.

Dünya.

Boğazımdan kopup gelen iç çekişi bile durduramıyorum. Yılların özlemi tek bir muhtaç seste toplanmış.

Başını karşı göğsüme doğru eğerken eli sırtıma daha sert bastırıyor. Dudaklarını çakıllı meme ucuma yapıştırırken diğerini de sıkıyor. *Bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum.* Beni ısırmadan önce dilinin orada dolaştığını hissedince inliyorum - göğsümde karıncalanan tüylerim diken diken oluyor.

Bacaklarımın arasında sıcak ve ıslak bir his var, orada oluşan ağrıya karşı onları sıkıştırmaya çalışıyorum. Bu boşuna bir çaba tabii ki, ağrı daha yeni başlıyor. Bir kreşendonun yükseliş eğiliminde. Eğer durursa, muhtemelen bu nehrin dibine batacağım, yıkılmış ve tatmin olmamış bir şekilde.

Ama tüm bunlar dudaklarını ıslak tenimde gezdirip yanağımı sahiplenmeden önce oldu. "Tara'nın benim için neden hiçbir şey ifade etmediğini biliyor musun?" diye fısıldıyor kabaca.

"Hayır." Onun hakkında konuşmak istemediğim için kekeliyorum. Ve sonra itirafıyla nefesimi kesiyor.

"Çünkü beni öptüğün o geceden beri hiçbir kadın tek bir şey ifade etmiyor."

Sudan çıkarılıp kollarına alındığımda kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyor. Göğüs göğüse. Pelvis pelvise. Ağız ağıza.

Dermot'un dudakları dudaklarıma yapışıyor ve ben parmaklarını beline doladığımda parmakları çıplak kalçalarımın giriyor. Nabzımız birlikte atıyor, sanki tek bir kalp atıyormuş gibi. Ereksiyonun ıslak kot pantolonunu zorladığını hissedebiliyorum. Ellerimi kalın saçlarına dolamadan ve ona meydan okumadan önce çıplak seksimi umutsuzca -daha fazlasını isteyerek- sert denime sürüyorum.

Sadece bu gece için olsa bile, hepsini istiyorum. "Kanıtla."

OceanofPDF.com

ÖN KAPIDAN İÇERİ DALDIK VE KÜÇÜK BİR ODAYA YUVARLANDIK.

laneway house. Dermot'un parmakları beni nehirde buraya taşıırken yakın tutmanın zorluğuyla kıcıma batıyor. Yarın muhtemelen çürükler olacak. *Umarım* yarın çürükler olur.

Hiç zorlanmıyor. Tüm o askeri eğitim beni taşımak söz konusu olduğunda gerçekten işe yarıyor. "Dayan, Goldilocks," demişti beni kavrayıp bizi kamerasına geri götürürken.

Ağzım teninden ayrılmadı, elleri beni tutmakla meşgulken özgürlüğümü kullanacağım. Dilimi omzunun üzerinden boğazının çukuruna kadar takip ettiğimde tıraş losyonunun baş döndürücü kokusu beni sarıyor. Kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatıyor ve boynunu ısırp emdiğimde inliyor. *Sertçe.*

Bir iz bırakmak istiyorum.

Bize dönüyor ve başımı kapıya doğru iterken çenemi kavırıyor. "Ada, dişlerini böyle göstererek ateşle oynuyorsun."

"Güzel. Yanmak istiyorum." Küçük evin loş ışığında gözlerinin genişlemesini ve burnunun alev almasını izliyorum. Dudaklarımı yalıyorum, yüzündeki tehlikeli ifadeyi içime çekiyorum; neredeyse vahşi görünüyor. Vahşi. Kontrolünü kaybetmiş bir adam gibi.

"Seni incitmek istemiyorum." Parmakları yüzümde nabız gibi atıyor. "Zaten incittin."

Göğsü derin bir hırıltıyla gürliyor. "Yani sana yapmak üzere olduğum onca şeyden sonra. Sen..."

Bu sorunun cevabından hoşlanmayacağını bildiğim için sırtıyorum. "Kendileri için hiçbir şey ifade etmeyen insanlarla zaman geçiren tek kişi sen değilsin. Ben artık küçük bir kız değilim, Dermot."

Yüzü kararıyor ve kalçaları kabaca içime doğru ilerliyor. Beni kısırdı. "Artık bitti." Çenemi bırakıyor ve aramızdan aşağıya bakıyor, çıplak bedenim onun etrafını sarıyor, parmaklarını amımın kıvrımlarında gezdirirken açılmış kalçalarımın arasında duruyor. "Bu benim."

Dalgınca başımı sallıyorum, sözlerinden ürküyorum ama parmaklarının üzerimdeki görüntüsünden başka bir yere bakamıyorum. Büyüledim.

"Söyle Ada. Bana benim olduğunu söyle."

Parmaklarının ağrıyan göbeğimin üzerinde dolaşmasını izlerken üst dişlerim alt dudağıma neredeyse acıyla bastırıyor. Bacaklarım endişeyle titriyor ama sesim net ve emin çıkıyor. "Ben seninim, Dermot. Her zaman senin oldum."

İtirafım onun sonunu getirecek gibi görünüyor. Beni de yanına alarak olduğumuz yerde yere çöküyor. Ben onun üzerinde dururken parke zemine sırt üstü uzanıyor, bunun gerçekten şu anda gerçekleşiyor olmasının şokunu yaşıyorum. *Kendimi* bildim bileli özlemini çektiğim bu adam önümde uzanmış, *benim onun* olduğumu söylüyor. Neredeyse sindirebileceğimden çok daha fazlası.

Kalçalarını yukarı kaldırdığında, ıslak kot pantolonunu tutup bacaklarından aşağı sürüklüyorum, yanımıza atıyorum, kaslı uylukları ve boxer'ının önünü zorlayan sert horozunun ana hatlarını ortaya çıkarıyorum. Onları da çıkarırken dilim dışarı fırlıyor, önümde sallanışını görünce ağzım kuruyor; inanılmaz derecede kalın ve hazır.

Dirseklerinin üzerine kalkmış, gözleri faltaşı gibi açılmış ve kararsız görünüyor, yanakları uyarılmaktan pembeleşmiş, koyu renk dalgaları parmaklarımdan dağılmış. Duraksıyorum, vücudunun her muhteşem santimini içime çekiyorum. Her çizgisini, her yarasını, her çilini. Hepsini ezberlemek istiyorum. Aklıma kazımak. Bu anı hayatımın sonuna kadar hatırlamak istiyorum.

Önümde uzanan güzelliği göğsümü ağrıtıyor. Beklentinin cızırtılı yanıği tenimi kaplıyor. Parmak eklemlerimi yere bastırıyorum, ısırtığı hissediyorum, bunun gerçek olduğundan emin olmak istiyorum. Kelimeler, ben onları durduramadan ağzımdan nefes nefese dökülüyor: "Bunu çok uzun zamandır istiyordum."

Boyu tepki olarak sarsılıyor ve kot pantolonuna uzanıyor, cüzdanından bir prezervatif çıkarıp bana uzatıyor. "Göster bana."

Ambalajı alırken parmaklarımız birbirine değiyor, her zaman hissettiğim o elektrik bir fırtına gibi damarlarımda dolaşıyor. "Hap kullanıyorum. Sen temiz misin?" Bir kez başını salladı, gözleri geniş, dürüst ve tamamen kalp eritici. Ona olan kızgınlığımın etrafımıza serpilen su damlacıklarıyla eriyip gittiğini neredeyse hissedebiliyorum. Arzumun yoğunluğu onun yerini alıyor. Folyo ambalajı yere atıyorum ve bir bacağımı vücudunun üzerinden geçirerek üzerine oturuyorum. "Güzel. Seni hissetmek istiyorum."

İnliyor ve başını bir gümbürtüyle yere bırakıyor. Elleri kalça kemiklerimin üzerinden geçip belimi çevreliyor. "Benim ölümüm olacaksın, Ada Wilson."

Güzel, kendi kendime düşünüyorum. *Kendi ilacından biraz tat*. Aramıza uzanıyorum, onun pürüzsüz, çelik gibi uzunluğunu yumrukluyorum. Avucumun içindeki hissi seviyorum, kendimi son derece güçlü hissediyorum, aramızdaki bu itme ve çekme oyununda bir kez olsun üstünlük bende olabilirmiş gibi.

Çıplak horozunun şişmiş başını kaygan girişime hizalıyorum. Üşüyor olmalıydım ama bunun yerine tenim yanıyor. Onun tam içimde çentikli olduğunu hissetmek omurgamdan aşağı bir titreme gönderiyor. Ve yıllarca bekledikten sonra kendimi onun üzerine bırakıyorum. Kendimi onun kolanlarına bırakıyorum ve boğuk bir iniltiyle başımı geriye atıyorum.

"Siktir, Ada. Siktir..." Sözüünü kesiyor, dimdik oturuyor ve göğüslerimi göğsüyle aynı hizaya çekiyor, meme uçlarımin tozlu saçlara sürtünmesi beni kollarında miyavlatıyor. Hepsi çok fazla. Çok fazla duygu. Çok fazla his. Zaten aşırı dolu olan bir balona gittikçe daha fazla hava üflüyormuşum gibi hissediyorum, sanki devam edersem yüzümde patlayacakmış gibi.

Ama umurumda değil, duramam.

Kalçalarımı onun üzerinde döndürüyorum, gıcırdatıyorum, içimdeki gerginliğini hissetmeyi seviyorum. Dermot iri yarı ve kendimi hiç bu kadar lezzetli bir şekilde dolu hissetmemiştim. Boynumun derisine karşı hırlıyor, kirli sakalının sıyrıkları aşırı hassas vücudumda dolaşan hislerin karışımına katkıda bulunuyor. Parmakları ıslak saçlarımı kabaca tarıyor, kafatasımın dibinden nazikçe çekiştirerek yüzümü kendine doğru çekiyor ve beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor; bu an her nasılsa çıplak sikiinin içimde zonkladığını bilmekten daha kişisel hissettiriyor.

"Ada..." Başparmağı dudaklarımı saygıyla okşuyor. "Ne kadar iyi hissettiğin hakkında bir fikrin var mı? Kaç gece bunun hayalini kurdum? Senden uzak durmaya çalışarak geçirdiğim aylar? Tüm bunların kafamda olduğuna kendimi ikna etmek için? Siktir." Çenesini eğiyor ve gözlerini sıkıca kapatıyor. "Sana yapmak istediğim şeyler..."

Gözlerim yaşardı. Bu itiraf... uzakta geçen zaman, aramızdaki yıllar, bunun bir yere varamamasının nedenleri, hepsi onun itirafının ardından eriyip gidiyor. Utanç duyarak, deli olanın ben olduğumu düşünerek geçirdiğim onca yıl.

Hiçbiri önemli değil.

Burada. Şimdi. Her zaman istediğim adamla birleştim. *Her zaman sevdiğim.* Önemli olan tek şey bu.

Yanağını şefkatle okşuyorum ve sözlerini yankılıyorum, "Göster bana."

Ve sonra dudakları benimkilerin üzerinde, ama bu sefer farklı. Sert ve çılgınca değil, yavaş ve şehvetli. Ellerimiz dolaşüyor ve sabit bir ritimle birlikte sallanıyoruz. İçime girip çıkarken her çıkıntıyı ve damarı hissediyorum, klitorisime sürünmesi her itişte çılgınlığımı artırıyor. Kalçalarım zevkten ağrıyor, her itişte, parmaklarının her fırçasında, her uzun bakışta omurgamın dibinde o elektrikli gerilim topu oluşuyor.

Tanrım, gözlerindeki bakış.

Ağına doğru inleyerek daha sert bastırıyorum. Tenine karşı inliyorum. Ve ben onun üstünde kıvranıp dururken, içimde olmasının verdiği hislere kendimi kaptırmışken, düz bir şekilde uzanıyor. Başparmağı doğrudan klitorisime gidiyor ve diyor ki, "Sür beni Ada. Benim için gel."

Sadece kelimeler bile bunu yapmak için yeterli. Kendimi ona birkaç kez sertçe çarptım, tüm uzunluğunu aldım, ısırığını hissettim ve sevdim. Başparmağı tembelce daireler çiziyor, uyarılmamın ıslaklığıyla kayganlaşıyor. Ve birden o gerginlik yumağı kopuyor.

"Dermot!" Ona daha sert vururken haykırıyorum. Tek bir ter damlası, orgazmımın dalgalarını sürerken içimde kabaran sıcak zevk mızrağına bir ok gibi göğüslerimin arasından aşağı süzülüyor. Ve ben onun etrafında parçalanırken dokunmayı ya da itmeyi bırakmıyor. Hatta hızını artırıyor, ayaklarıma kramp girene ve kalçalarım titreyene kadar beni daha da zorluyor. Kendi boşalmasıyla bana katılana kadar acımasızca alıyor.

Altımda kaskatı kesildiğini ve içime boşalırken sahiplenici bir şekilde hırladığını hissediyorum. Kalbimin göğsümün içinde şiştiğini hissediyorum, bunu bilerek

hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti.

Nemlenmiş gövdesinin üzerine düşüyorum ve o da beni kendine doğru çekiyor. Saçlarımı öpüyor ve elini omurgamın girintisinde bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. Nefes alış verişlerimiz ağır ve mükemmel bir uyum içinde, sessiz evdeki tek ses. Bir parmağımı dalgınca göğsündeki saçlarda gezdiriyorum, birden kendimi hep istediği şeyi sonunda elde etmiş küçük bir kız gibi hissediyorum.

Nutkum tutuldu. Nefes nefese. Doymuş.

Bunalmış.

Ama bu, Dermot kulağıma fısıldamadan önceydi, "Duş zamanı. Vücudunun her santimini yıkayacağım. Ve sonra seni tekrar mahvedeceğim."

İçimden heyecanlı bir titreme geçiyor ve göğsüne doğru gülümsüyorum. "Haydi gidip ortalığı dağıtalım o zaman."

MEMNUN BİR İÇ ÇEKİŞLE PELÜŞ KUŞ TÜYÜ YASTIKLARA GERİ DÖNÜYÖRÖM.

Dermot son birkaç saatini şu ya da bu şekilde bacaklarımın arasında geçirdi ve ben kesinlikle kemiksizim. Artık mutlu bir kadın olarak ölebilirim.

Fantezilerimde birlikte iyiydik, ama bu ötesiydi. Kimyası. Onun yeteneği. Benim açlığım. Hayal etmeye bile cesaret edemediğim kadar iyi bir seks oldu. Böyle olabileceğini bilseydim, üç yıl önce beni reddettiğinde gerçekten aklımı kaybederdim.

Kendi gafletimden kurtuldum.

Ama sonra, eğer ayrılmaya zorlanmasaydık, her şey böyle olur muydu diye düşünmeye başlıyorum. Yıllarca kaynamasaydık ve *hayal kurmasaydık*. Bunu benimle birlikte düşünmüş olmasına hala inanamıyorum - sonuçta bu tamamen tek taraflı olmayabilir. Ve eğer karanlıkta, yorganın altında, üniversitede deneyimsiz erkeklerle bir iki şey denememiş olsaydım, bu adamla geçirdiğim son birkaç saatin muazzamlığını kavrayabilir miydim?

Hiç sanmıyorum.

Yan yana uzanıp tavana bakarken parmaklarımızı birleştirmek için uzanıyorum, sabahın ilk ışıkları odaya girerken ahşap kirişli tavanda oluşan gölgeleri izliyorum. Gecenin güvenliğini ve örtüsünü bizden ya da en azından ondan alıyor.

"Gitsen iyi olur."

Kalbim tekliyor ve hareketsiz kalıyorum. "Özür dilerim, ne dedin?"

Bana bakmak için yan dönüyor, başını avucunun içine alıyor. "Ailenin öğrenmemesi için ana eve dönmeyi kastediyorum."

Hızla göz kırpıyorum. Yetişmeye çalışıyorum. Ne dediğini anlamaya çalışıyorum. "Dermot, ailemin öğrenmesi umurumda değil."

Yüzünde hüznü bir gülümsemeyle bana dikkatle bakıyor. "Ada... baban - ailen- benim için arkadaş, neredeyse aile oldular. Beni kanatları altına aldılar. Bana iyi ve istikrarlı bir iş sağladılar. Biricik kızları kolumdayken sabah kapımdan öylece çıkıp gidemem. Buradaki ya da kasabadaki herkes ne düşünür? Seni çocukluğundan beri tanıyorum. Verandadaki o geceye kadar seni hiç böyle düşünmemiştim ama bunu başka kimse bilmeyecek."

Midemde korku sarmalları. Bizi sır olarak saklama fikrinden nefret ediyorum. Sanki bir şekilde birlikte olmamızın kirli bir yanı varmış gibi, ama

Dermot'u da korkutmak istemiyorum. Bir uzlaşma yolu bulmam gerekiyor. Çarşafı çıplak bedenimin üzerine çekerken ona bakıyorum, belirsizlik kafamın içinde uğulduyor. "Tamam ama biz... bu..." İnliyorum ve yüzümü yastıklara gömerek karnımın üzerine yuvarlanıyorum. Bu halimden nefret ediyorum.

Sorarken bile, bunun *daha fazlası olduğuna* dair bana güvence vermesine ihtiyacı duymaktan nefret ediyorum.

Vücudunun sıcaklığı yanıma bastırıyor ve çarşafı tekrar aşağı çekerken dişlerinin çıplak omzuma sürtünmesini hissediyorum. "Benden saklanma, Goldilocks. Sana söylemişim. Sen benimsin. Ben sadece... bunu düşünmemiz gerekiyor. Benimle neye bulaştığını bildiğinden emin olmanı istiyorum. Ne kadar berbat biri olduğumu fark edersen beni isteyeceğine inanmakta zorlanıyorum."

"Geçen gün kamyonun geri tepmesinden mi bahsediyorsun?"

Sorumu dikkatle değerlendirirken gözleri uzaklara, başka bir yere gidiyor. "Bundan daha fazlası var Ada. Ayrıldığım zamanki adam değilim. Çok şey gördüm. Birçok kez geride bırakıldım. Kendimin bu yeni halini sevdiğimi bile sanmıyorum."

Sesindeki derin hüznü kalbim küt küt atıyor ve göğsüm ağrıyor. Kendisi hakkındaki değerlendirmesine ne diyeceğimi bilemiyorum. Keşke o da kendini benim gözlerimden görebilseydi. Güçlü ve sabırlı, hınzır ve bağımlılık yapan bir ağzı var. Dermot'un yanındayken kendimi güvende hissediyorum ve tek bildiğim ona sahip olabileceğim her şekilde onu istediğim. Dün gecedan sonra çekip gitmek... Bunu düşünemiyorum bile. Bunun yerine, onun geniş ağzına yaslanıyorum.

ve tam kalbinin üzerine bir öpücük kondurdu. "Senin her halini seviyorum, Dermot Harding."

Sonra kendimi bir çarşafa sarıyorum ve koşarak ana eve dönüyorum.

OceanofPDF.com

BUGÜN ÇOK YORULDUM. BU DA BİR ŞEY İFADE EDİYOR, ÇÜNKÜ

Turumdan bu yana tam bir gece uyudum. Genellikle tayların start alması adrenalin pompalamamı sağlar; genç atların iyi bir temel aldığını görmek heyecan vericidir. Çiftlikte uzun günler geçirmek için yaşıyorum, kendimi en rahat hissettiğim yer orası. Ancak gecemin stresli bir ilk yarısının ardından çok hareketli bir ikinci yarısından sonra tek yapmak istediğim yatağıma geri dönmek oluyor.

Ada ile.

Artık ona karşı hissettiklerimin gerçek olduğunu inkar edemem. Kırık bir adamın masum ve lekesiz bir şeye, rahatlatıcı bir anıya olan saplantısı olduğuna inandığım şey, açıkça çok daha fazlasıymış. İşlerin bu kadar ileri gitmesine izin vermemeliydim, planıma sadık kalmalı ve mesafemi korumalıyım. Çünkü dün gecedен sonra özenle inşa ettiğim tüm duvarlar onun ayaklarının dibine serpilmiş birer moloz yığınınna dönüştü.

Yorgun geyik derisi tayın eyerini çekerken kendimle alay ediyorum. İlişkimizin sonuçlarını düşünmeden, züccaciye dükkânına girmiş lanet bir boğa gibi o duvarlardan içeri daldım. İnsanlar benim hakkımda ne düşünürdü? Otuzlu yaşlarında, bu kızı küçüklüğünden beri tanıyan bir adam. Onur yemini etmiş, insanları koruyacağına söz vermiş biri. Şimdi... kafamdaki senaryoyu gözden geçirdiğimde yanlış hissediyorum. Ailesinin nasıl ihanete uğramış hissedebileceğini düşündüğümde daha da kötü hissediyorum. Bu küçük kasabadaki itibarının nasıl zarar görebileceğini.

Ama Ada'yla birlikteyken her şey doğru geliyor. Dün gece, ordudan ayrıldığımdan beri ilk kez zihnimin sakinleştiğini hissettim. Onunlayken sadece hareketleri yapmıyordum, oradaydım.

Ve bunu her gün istiyorum. Ne pahasına olursa olsun?

Ailem gittiğinden beri, Tom ve Lynette benim için aile gibi oldular. Onları kaybetmek istemiyorum. Ama şimdi kendimi imkânsız bir duruma soktum. Ada'yı elimde tutup, sevdiğim ve saygı duyduğum ama beni hadım etmek isteyenlerinden hiç şüphem olmayan ailesine itiraf edeceğim. Ya da Ada'dan vazgeçip... Şu anda bunun düşüncesine bile katlanamıyorum.

Çok fena sıçtın, Dermot.

Sürüsüne doğru yürümeden önce genç çeyrek atı hafifçe fırçalıyorum. Sıcak yaz havasından derin, sakinleştirici nefesler alıyorum. Ta ki gözlerim Ada'nın jean giymiş kışına takılana kadar ve sonra rüzgâr yeniden içimden çıkana kadar.

Penny'nin padokuna doğru yürüyor, elindeki ipi döndürüyor ve giderken de mırıldanıyor. Hiç endişeli görünmüyor. Bakışlarımı üzerinde hissetmiş gibi başını omzunun üzerinden geriye çevirip doğrudan durduğum yere bakıyor.

Hareketsiz kaldım. Onun gibi bir meleğin benim gibi hasarlı bir adamı seçebileceği gerçeğini idrak edemedim, çenem düşmüş bir halde öylece bakakalıyorum. Benim her halimi sevdiğini nereden bilebilir ki? O gün kamyon patladığında nasıl çöktüğümü gördü. Nasıl olur da tedbiri elden bırakır? Onu kendisinden uzaklaştırdığım, kalbini kırdığım için beni nasıl bu kadar kolay affedebilir? Her şey onun açısından inanılmaz derecede naif görünüyor. *Bu yüzden onu uyarmak benim işim.*

Ve tek yapmak istediğim onu soymak ve domaltmakken, o etrafımdayken nasıl bir şey yapmam gerekiyor?

Neredeyse parlıyor, ve şimdi bana verdiği gülümseme? Sanki güneşe bakıyormuşum gibi, düpedüz kör edici.

Sırtıma vurulan sert bir tokat beni hayallerimden koparıyor ve yüzümü Tom Wilson'a dönerken pantolonumdaki şişkinlik hissini yok etmeye çalışıyorum.

"Günaydın, efendim." Küçük kızını süzdüğümü fark etmemesini umarak başımı endişeyle eğiyorum, yüzümden renk akıyor. Kontrol edemediğim ereksiyonumu fark etmemesini umuyorum.

"Tanrı aşkına, Dermot. Neden bana hala efendim demekte ısrar ediyorsun? Bu beni yaşlı hissettiriyor."

Kıkırdıyorum. "Üzgünüm, Tom."

"Bu daha iyi." Ahıra doğru geri dönerken bana el sallıyor. "Kasabaya gitmeden önce bana atların nasıl gittiğini anlat."

Ona her bir atın ne durumda olduğuna dair kısa bir özet sunuyorum ve hafta sonuna kadar hepsinin terbiye edilmiş ve güvenli bir şekilde binilebilir hale geleceğine dair güvence veriyorum.

"Senin her zaman özel bir yönün olmuştur, Dermot. Atlar da bunu biliyor, insanlar da. Seni sevmemek çok zor."

Boğazım mideme bir taş gibi oturdu. *Dün gece kızına ne yaptığımı bir bilse, bu kadar duygusal hissetmeyebilirdi.* "Teşekkürler," diyorum beceriksizce, bakışlarını tutamayıp başka tarafa bakarak.

Kamyonetine atlarken bir kahkaha atıyor. "Ne sivrisinek ısırtığı ama, evlat." Şaşkınlıkla ona bakıyorum, sırtarak boynuna dokunduğunda farkına varıyorum.

Ada'nın dişleri çürük bıraktı.

ADA'YA PENNY KONUSUNDA YARDIM ETMEYE ÇALIŞIYORUM AMA ONUNLA İLGİLİ HER ŞEY

dikkatimi dağıtıyor. Ata binerken göğüslerinin zıplaması, dörtnala giderken altın sarısı saçlarının rüzgârda arkasından savrulması, bacağına dün gece benim üzerimde salladığı gibi eyerin üzerinde sallaması.

Esasen, yirmi bir yaşındaki mükemmel tatlı bir kızı bozmanın tüm yollarını hayal etmeden duramayan azgın bir karmaşayım. *Hayatımın geri kalanında onu ve sadece onu bozmak istiyorum.*

Bu endişe verici bir düşünce, muazzam bir farkındalık ve doğrusu başa çıkabileceğimden çok daha fazlası.

"Dörtnala koştuk!" Ada, Penny'nin terden kayganlaşmış böğründen aşağı kayarken önümden şarkı söylüyor, tüm vücudu bulaşıcı bir heyecanla titreşiyor.

Solar'ın üzerinden inerken botlarım yere çarpıyor ve ona sırtıyorum. "Heyecanlı görünüyorsun."

Zümrüt gözleri vücudumu müstehcen bir şekilde tarıyor ve oval kemer tokamı geçtiğinde bir kaşı yukarı kalkıyor. Beynim durması için ne kadar yalvarsa da bedenim onun yakınlığına tepki vermeyi bırakmıyor. "Sen de öyle."

"Burada olmaz Ada." Onu azarlıyorum, duygularını incitmek istemediğim için arkamı dönüyorum. Ama aynı zamanda çiftlikteki diğer çalışanlara yakalanmak da istemiyorum. Onun söz konusu olduğu durumlarda hiçbir kontrolüm olmamasından nefret ediyorum. Eve döndükten sonra birkaç ay beklersem, sadece birkaç saat uzaklıkta olmasına rağmen kendimi Gold Rush Çiftliği'nden uzak durmaya zorlayabilirsem, onun çekimine - yurtdışında kafamda kurduğum hayali bağlantıya - karşı koyabileceğimi düşündüm.

Tam bir hafta bile dayanamadım. Ve Tanrı biliyor ki dün geceye kadar geçen günlerde de ellerimi kendime saklamamıştım. Bir askere göre, kendimi kontrol etmem gerçekten berbat.

Ahıra döndüğümüzde atlarımızı sessizce bağlayıp çözüyoruz. Aramızda konuşulmayan bir gerginlik var. Ada'nın direncimi anlamadığını biliyorum ve küçük kırmızı kısırağıyla ilgilenirken her hareketindeki tedirginliği görebiliyorum. Penny bile Ada'nın varlığında gergin görünüyor. Sanki masum görünen dış görünüşünün altında kopan fırtınayı hissedebiliyor.

Atları dışarı çıkardıktan sonra samanlığın önünden geçiyorduk ki beklenmedik bir şekilde beni dirseğimden yakaladı ve karanlık binanın içine sürükledi. Ben daha itiraz edemeden dizlerinin üzerine çöktü ve kemer tokamla boğuşuyor, kot pantolonumu indiriyor ve intikam almak istercesine sikimi yumrukluyor.

"Ada-"

"Kapa çeneni, Dermot. Bahanelerini duymak istemiyorum. Senin etrafında olmak her zaman acı vericiydi, ama senin etrafında olmak ve sana sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek? Bu düpedüz dayanılmaz."

Dilini düzleştirip sikimin başını bir lolipop gibi yalıyor ve aklım başımdan gidiyor. Yaptığı şeyi protesto etmek için tüm mantıklı nedenlerim pencereden dışarı uçuyor. Dudaklarını kolanıma doladığında kalçalarım yüzüne doğru eğiliyor ve başını pelvisime doğru kaydırduğunda kendimi dik tutmak için yanımdaki eski kontrplak duvara tutunuyorum. Ellerini kalçalarımın üzerinde gezdirip kıcımlı sıkarken dili dönüyor ve yanakları çukurlaşıyor. Kontrolümü kaybedip tam burada ve şimdi bitirebileceğimi hissedene kadar taşaklarımı minyon ellerinde yuvarlıyor.

Ama daha bitirmedim. Bundan ne kadar keyif alsam da, daha fazlasını istiyorum.

Saçlarından bir tutam koparıp onu üzerimden çekiyorum, barakanın toprak zemininden bana bakarken gözlerinin irileşmesi ve kirpiklerinin dalgalanması hoşuma gidiyor. Aşağı uzanıp onu kucağıma alıyorum ve arkamı dönüp kare balya yığınının üzerine oturtuyorum, o da şaşkınlıkla ciyaklıyor.

"Üç balya yüksekliğinde, bu kalçaların arasındakini tatmak için mükemmel yükseklik."

"Aman Tanrım." Dar kot pantolonunu çıkarmama yardım etmek için kalçalarını oynatırken yanakları en güzel pembeye boyandı.

Onları yere atıyorum ama güzelce dikilmiş deri botlarını tekrar giydiriyorum. "Bu senin için iyi bir görünüm Ada," diye mırıldanıyorum kalçalarını tutup önümde açarken. "Yenilebilir görünüyorsun."

Tek tepkisi dudaklarını sessizce ayırarak en tatlı O- şeklini vermek oluyor. Başka erkeklerle deneyimler yaşamış olabilir ama o kadar tecrübesi olmadığını söyleyebilirim ve bana verdiği sessiz ama muhtaç tepkiden çok etkileniyorum. Onu ağzımla şok edebilmem hoşuma gidiyor ve bakışlarımın altında vücudunun titremesini izlerken onun da hoşuna gittiğini biliyorum.

Başparmağımı kıvrımlarında gezdiriyorum ve parıldayarak geri gelmesini izliyorum. Tadına bakarken "Mmm," diye sesli bir şekilde ağzıma atıyorum, gözlerinin genişlemesini ve tepki olarak doe gibi olmasını izliyorum. "Tadı şey gibi..." "Benim" diye homurdanmadan önce bacaklarını yukarı kaldırıyorum.

Ve sonra içine daldım. Dilimle yavaş ve nazıkçe başladım ama sert ve hızlı bitirdim. Kıvrınması ve inlemesi, saçlarımı karıştıran parmakları beni tahrik ediyordu.

Bacakları titriyor ve boynuma kenetleniyor ama ben durmuyorum. Bir parmağımı ekliyorum, dilimle onu çalıştırmaya devam ederken ıslak sıcaklığına kayıyorum. "Aman Tanrım, Dermot. Lütfen durma," diye mırıldanıyor ben orgazmı vücudundan çıkarırken.

Vurduğunda sırtı kavisleniyor ve elleri saçlarımda yumruklara dönüşüyor, ritmik bir şekilde çekiştiriyor, kendi zevkine kapılıyor. Ve ben sırtıyorum, onu bu şekilde parçalara ayırmak hoşuma gidiyor. Benim için.

"Teşekkür ederim," diye iç geçiriyor, nefes nefese.

Geri çekiliyorum ve ona kaşlarımı çatıyorum. "Bebeğim, seninle işim henüz bitmedi."

Onu saman balyaları yığınının aşağı çekerken gülümsüyor. En üsttekinin ipini yakalayıp yanımdaki yere atıyorum ve sonra onu döndürüyorum. Bir elim kalçasında, diğeri kürek kemiklerinin arasında, öne doğru eğilip kulağına fısıldıyorum. "İki balya yüksekliğinde, seni eğmek için mükemmel yükseklik."

Göğsünü saman balyasının üzerine bastırdığımda inliyor ve ekliyorum, "Bacaklarını aç, tatlım." Çizmelerle kaplı her ayağını biraz daha aç m a s ı n ı izliyorum,

onun hevesini seviyorum. Çıplak bacakları botlarının içinde kaybolurken, nasıl eğilmiş göründüğüne inliyor.

Bu lanet bir suç.

Kendimi hizalarken sırtına yaslanıyorum ve temasa karşı çırpındığını hissediyorum. "Bunu seviyorsun, değil mi Ada?"

Ve ben onun içine kaydım.

"Evet!" diye haykırıyor, kolanımı sıkıca kavırıyor ve kalçalarını bana doğru sallıyor.

Sonuna kadar geri çekerken ona şakacı bir şekilde bakıyorum. "Zavallı kız," diye homurdanıyorum tekrar kabzasına kadar girerken. şimdi sabit bir ritimle içine pompalıyor, kalçalarımın çıplak kıına çarptığını duyuyor, sessiz kulübede etrafımızdaki misk kokulu samanı kokluyor, yumuşak vücudunun altımda hareket ettiğini hissediyorum.

Bu bizim her şeyimiz.

Yukarıdan izlemek için ayağa kalkıyorum ve ona karşı hissettiklerimin derinliği karşısında şaşkına dönüyorum. Duygularımın büyüklüğü. Yıllar boyunca onları ne kadar uzak tutmaya çalışsam da zihnime nasıl da sızmişlardı. Kalçalarını kavırıyorum, daha sert itiyorum, dünyadaki herhangi bir erkeği seebileceksen bu kadının *beni* istediği gerçeğiyle çılgına dönüyorum. Onun söz konusu olduğu yerde kontrolüm bir anda yok oldu. Ve şu anda, umurumda bile değil.

Altımda kasıldığında ve adımı haykırdığında, sırtının alt kısmına yayılan bir kızarıklık, ikinci kez o ykseklige ulaştığında, neredeyse dayanabileceğimden daha fazlası. Ve onun icabına bakıldığını bilmek, serbest bırakılmamın peşine dşebileceğim anlamına geliyor.

"Benim sıram," diyorum hoyratça, tam da hisler ve duygular çarpışıp beni onun peşinden uçurumun kenarına iterken. Aramızdaki gerilim azalırken, vücudunu kendi vcudumlartmek, kulağının hemen altına birpck kondurmak için geriye doğru eğildim. Ona bu işi başaracağımızı söylemek için. Ondan *asla* vazgemeyeceğimi.

Ama sonra donup kalıyorum. Kulübenin kapısı açılıyor ve dahance özel, güvenli bir alan olan yerden bir ses yükseliyor.

"Burada ne haltlar dönüyor?"

Ada'yırtmek için abalıyorum. Kotumun ayak bileklerimde olması umurumda bile değil; o bunu hak etmiyor. Meraklı gözler. Sesi tanıyorum, çiftlik çalışanlarından biri, Gord. Bu adamların Ada'ya karşı ařırđ korumacı oldukları benim için yeni bir şey değil, her zamanyleydiler. Ama kendini bu şekilde duyuracak kadar dürüst olmak ciddi cesaret ister.

Başımın belada olduğunu biliyorum.

"Çık dışarı!" Öfkeyle bağıriyorum. Aklım bunun benim için ne anlama geldiğiyle dönüyor.

Onun için. *Bizim* için.

Kapının kapandığını duyunca ayağa kalktım ve "Siktir!" diye mırıldandım.

Ada ayağa kalkıp bana doğru dönüyor ve kot pantolonuna uzanıyor. Hâlâ orgazmın etkisiyle kızarmış ama gözleri geniş ve endişeli. Ben pantolonumu yukarı çekerken o kollarımı ovuyor. "Sorun yok, sorun yok..."

"Hayır, Ada. Öyle değil." Bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Ben açıklama fırsatı bulamadan birine söylerse... Anlamıyorsun."

"Açıkla o zaman."

"Sen saçları fare yuvası gibi olan sırık gibi küçük bir çocukken ben bir yetişkin olarak buralardaydım. Hakkımızda söyleyecekleri şeyler... İnsanlar o lanet öpücüğe kadar seni bir kez bile bu şekilde düşünmediğimi anlamayacaklar." Ellerimi saçlarımın arasında gezdiriyorum ve oluklu teneke çatıya bakıyorum.

Kot pantolonunun düğmelerini iliklemek için çenesini aşağı doğru eğdi ve bana en masum, en güven dolu bakışını attı. Kalbime sıkılmış bir kurşun gibi. "Artık ikimiz de yetişkiniz, Dermot. İnsanların ne diyeceği kimin umurunda?"

"Ailen benim için arkadaştan da öte, hiç sahip olamadığım ailem. Benimkiler gitti ve beni görmek için geri gelmediler. Bunu onlara yapamam. Onları böyle hayal kırıklığına uğratamam."

"Beni mutlu etmek neden onları hayal kırıklığına uğratsın ki?" Sesi gerçekten şaşkın geliyor.

Bunun olacağını biliyordum. Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Başından beri Ada Wilson'dan uzak durmam gerektiğini biliyordum. Yıllar önce masum bir öpücükten doğan kafası karışık ve berbat hayallerime teslim olmanın sadece belaya yol açacağını. Daha güçlü olmalıydım, çünkü şimdi bu benden daha fazlasını incitecek.

Dönüp kulübeden çıkmadan önce yüzünü kavrayıp alnından saygıyla öpüyorum. Eğer Ada itibarını, yani geleceğini umursamıyorsa, bunu onun yerine ben yapmak zorunda kalacağım.

Gord binanın uzak köşesine yaslanmış, dudağının arasına koca bir tomar tütün sıkıştırmış, tırnaklarını karıştırıyor. Yanına gittiğimde bana bir bakış bile atmıyor. "Gördüğüm kadarıyla, birimiz ona söyleyecek ya da sen kamyona atlayıp dağlara geri döneceksin."

İç çekiyorum. Karardan nefret ediyorum ama Ada'nın hayatını mahveden şey olmayı reddediyorum. Ada'nın hayatına devam etmesi anlamına geliyorsa Wilson'lardan vazgeçebilirim.

ve adında kara bir leke olmadan yaşamak. "Gideceğim.

OceanofPDF.com

DERMOT'U ARAMAK İÇİN ESKİ ÇİFTLİK EVİNE DOĞRU KOŞUYORUM. İHTİYACIM OLAN onu bulmak için. Alnına kondurduğu öpücük farklı hissettirdi. Geçmişteki birkaç etkileşimimizdeki sıcaklık ve sertlikten yoksundu.

Veda ediyormuş gibi hissettim.

Sonunda annemlerin evinin ön merdivenlerinden koşarak inerken görüş alanıma giriyor. Garaj yolunda yürürken omuzları gergin ve uzun, askeri eğitimi bazen olduğu gibi öne çıkıyor.

"Ne yapıyorsun?" Diye soruyorum, içimi bir korku kaplıyor. Sanki zihnimin kabul etmeyi reddettiği şeyi bedenim zaten biliyor.

"Annene gideceğimi haber vermeye gittim. Mesajı babana iletecek." Yanımdan geçip küçük sokak evine doğru yürümeye devam ediyor. Kulaklarımda alarm zilleri çalıyor.

"Nereye gidiyorsun?" "Eve dönüyorum, Merritt'e."

Küçük, üzgün bir köpek yavrusu gibi peşinden koşuyorum. "Ne kadar süreyle?"

Ön kapıyı açıyor ve sonunda dönüp bana bakmadan önce onu takip ediyorum. Gözleri çelik gibiydi. Soğuk ve kararlı. Bir gece önce tam da bu noktada ona sarıldığımda bana nasıl baktığını hatırlıyor musun? Tüm o sıcaklık gitmişti.

"Ne kadar sürerse sürsün." Sözleri tenimde buz gibi. "Ne kadar sürerse?"

"Kendimi toparlıyorum. Bunu sana yapamam." Nefes nefese kalıyorum ama o sadece dönüyor ve eşyalarını spor çantasına tıktırtmaya başlıyor.

"Ciddi misin, Dermot?" Öfke sesime karışıyor ve onu yalpalatıyor. "Yine mi kaçacaksın?"

"Ben kaçmadım Ada. Orduya katıldım, ülkeme hizmet ettim. Hayat ve kendim hakkında bazı zor dersler aldım. Senin de aynısını yapmanın zamanı geldi."

"Öyle mi? Söyle bana Dermot, şu anda hangi dersleri öğrenmem gerekiyor?" Kollarımı kavuşturuyorum, tırnaklarımı iz bırakacak kadar sert bir şekilde derime batırıyorum.

Bana bakıyor. Koyu renk gözleri benimkileri delip geçiyor, kaba bir şekilde değil, "Kızlık aşkları böyledir işte. En iyisi geçmişte bırakmak."

Sanki bana tokat atmış gibi geri çekildim. Bu adam dün gece burada benimle sevişti. Ve şimdi tüm bunlar sadece bir kızlık aşkı mı? Nutkum tutuldu. Donmuş. Tek istediğim yerin tam burada açılıp beni yutması ama o çantasını kapının yanına bırakıp mutfağı düzeltirken konuşmaya devam ediyor.

"Senin için çok yaşlıyım Ada. Çok kırıldım. Hiç uzun süreli bir ilişkim olmadı, bir ilişkiyi yürütüp yürütemeyeceğimi bile bilmiyorum. Neredeyse üç yıldır bir kez bile gece boyunca uyuyamadım. Yüksek sesler beni korkutuyor. Aklımdan çıkaramadığım şeyler gördüm. Ben berbat bir haldeyim ve sen tüm dünyayı avucunun içine almışsın. Benimle birlikte topallayarak yaşamaktan çok daha iyisini hak ediyorsun." Sesi duygusallıktan çatlıyor ve başını kaldırıp tavana bakıyor.

Göğsüm ağrıyor, boğazıma doğru fırlayan ve her şeyi tüketen mide bulantısına dönüşmekle tehdit eden türden bir ağrı. Yanaklarım yanıyor ve gözlerim acıyor ama ağlamayı reddediyorum. Dermot'un onun için üzülmemeye ihtiyacı yok. Kıçına hızlı bir tekme yemeye ihtiyacı var.

Suçlayıcı bir şekilde onu işaret etmek için elimi kaldırdığımda parmağım titriyor. Sesim çelik gibi ve ürkütücü derecede sakın çıkıyor. Tam bir blöf. "Benim bir babam var, Dermot. Bana dersleri o öğretiyor, sen değil. Sen sadece neyle karşı karşıya olduğunu fark edemeyecek kadar kendini beğenmiş bir pisliksin. Asla mutlu olamayacaksın çünkü kendine acılamakla meşgulsün."

Çenesi titriyor, sanki söylemek istediği kelimeleri yutuyormuş gibi. Umarım bana borçlu olduğu özrün tadı acıdır. Umarım midesini bulandırır.

"Gitmelisin," diye ısırarak söylemeyi başardı.

Sözlerinin kesinliği bir kırbaç darbesi gibi iniyor. İrkilmemeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Sen de öyle yapmalısın," diyerek topuklarımın üzerinde döndüm ve hışımla evden çıktım.

Buraya daha önce de gelmişim. Daha iyi bilmeliydim.

AILEMLE VE ÇALIŞANLARLA YÜZLEŞMEK İSTEMİYORUM.

Ben de herhangi bir yargılamayla karşılaşmayacağımı bildiğim tek yere gittim: Penny'nin tarlası.

Tahta çitin arasından sıyrılıp otladığı yere doğru ilerliyorum. Yaz güneşi ince sırtına vuruyor ve kuyruğu ileri geri sallanarak böcekleri uzak tutuyor. Parlak ve sağlıklı görünüyor, yepyeni bir kuruş gibi parlak bakır.

Dermot'un yardımıyla çok hızlı ilerledi ve gelişiminin bir kısmını her zaman ona atfetmek zorunda kalacağımı fark etmek, açık bir yaraya viski dökmek gibi acı veriyor. Bu çiftlikte bana sonsuza dek onu hatırlatmayacak tek bir yer ya da şey yok. Burası *benim evim*, güvenli sığınağım. Ve o içeri girdi ve her şeyi ezip geçti. *Tekrar*.

Nasıl bu kadar saf olabildim?

Penny'nin kafasını kaldırmasına yetecek kadar yaklaşıyorum. Bana selam veriyor; geniş, zeki gözleri masumca kırışıyor - sanki bu küçük kestane rengi kırsığın şeytani bir damarı olduğunu zaten bilmiyormuşum gibi. Ona hüznle gülümsüyorum. Arsız yanını seviyorum; keşke onun gibi olabilseydim. Daha sert.

Çünkü şu anda kendimi çok kırılgan hissediyorum.

Ve sonunda ellerimi onun ipeksi boynunda gezdirdiğimde, sıcak, nemli nefesini omzumda hissettiğimde, özenle düzenlenmiş oyun yüzüm eriyor. Göğsümdeki sızı, diktiğim tüm bariyerleri yıkarak beni tüm gücüyle vuruyor.

Yüzümü kırsığın boynuna gömüp yıkılırken nefesimi kesiyor.

Orada ne kadar durup ağladığımı bilmiyorum. Ama Penny'nin bana karşı sabrı tükeniyor ve sonunda çimlerine geri dönmek için boynunda ıslak bir lekeyle oradan uzaklaşıyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Uyanıkken bir kabusun içinde yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Gökyüzü masmavi, tarlalar yemyeşil, kuşlar cıvı cıvı.

Mutluyum ama dünyam etrafımda yıkılıyor. Bu kadar güzel bir gün nasıl bu kadar çirkin olabilir?

İstediğim her şeye sahip olmaya bu kadar yaklaşmışken nasıl oldu da göz açıp kapayıncaya kadar elimde hiçbir şey kalmadı? Ona sahip olmanın nasıl bir his olduğunu öğrendikten sonra nasıl geri dönebilirdim?

Çimenlerin üzerine uzanıyorum, başka bir yere gidemeyecek kadar başım dönüyor ve Penny'nin dişlerinin çimenleri yırtarken çıkardığı sesi oldukça rahatlatıcı buluyorum. Üzerimdeki kabarık beyaz bulutlar huzurla süzülüyor ve ben çiftlikteki çocukluk günlerime geri dönüyorum. Gün boyu toprakta oynar, eysiz ve dizginsiz atlara atlar, bulutlara bakar ve Dermot Harding'i hayal ederdim. Papatyaların yapraklarını bile kopardığıma eminim. *Beni seviyor, beni sevmiyor, beni seviyor...*

Şimdi bulutlarda gördüğüm tek şey beyaz, anlamsız lekeler. Göğsümden manik bir kıkırdama fışkırıyor. Önünde koca bir hayat olan yirmi bir yaşındaki bir kadın için ne kadar da acımasız bir görünüm.

"Senin için endişelenmeli miyim?"

Babamın sesi sıcak bir kucaklama gibi etrafımı sarıyor. Penny'nin kaslı omzuna kendine özgü yüksek sesle vurduğunu duyuyorum. "Hayır."

"Ada, tarlada yayılmış yatıyorsun, gökyüzüne bakıp gülüyorsun. Seni izliyorum, gözünü kırptığını bile sanmıyorum. Seni seviyorum ama bu çok ürkütücü."

Az önce çizdiği resme gülümsedim. Böyle söylediğinde oldukça ürkütücü oluyor. "Ben de seni seviyorum baba," demekten başka bir şey gelmiyor aklıma.

"Annen seni arıyordu. Yemek vakti." Nasıl yemek vakti olabilir? Ne zamandır burada yatıyorum?

"Ah, pardon," diye mırıldanıyorum, hâlâ saatlerdir tarlada yatıyor olduğum gerçeğine odaklanmış durumdayım.

Yanımda yere oturmadan önce kulağa "Onu öldüreceğim" gibi gelen bir şeyler mırıldanıyor.

Bir ot parçasını eline alıyor, dikkatle bakıyor ve sonra ağzının kenarına yerleştiriyor. Tam bir çiftçi. "İyi misin kızım?" diye soruyor bana bakmadan.

İç çekiyorum. Babama yalan söylemek istemiyorum, o benim hayatımdaki en büyük destekçimdi. En büyük hayranım. Şimdi beni hayal kırıklığına uğratacağını düşünmek istemiyorum. Ama Dermot utancının yoğunluğuyla bir şüphe tohumu ekti. Belki de öğle yemeği için dışarıdayım. Belki de haklıdır.

Ben de hiçbir şey e le vermeyen doğru bir şeyde karar kıldım. "Olacağım."
Sadece homurdanıyor ve aramızdaki toprağı
eşeliyor. "Tabii ki yapacaksın. Sen benim
kızımsın."

OceanofPDF.com

AİLEMIN ÇİFTLİĞİNİ ÇEVRELEYEN DAĞLARI HER ZAMAN

baskıcı olabilir. Ama son iki haftadır düpedüz iç karartıcı bir hal aldılar. Çok uzunlar, çok uzun gölge bırakıyorlar ve çok soğuklar.

Ruby Creek'teki sıcak güneş ışığını ve inişli çıkışlı tepeleri özlüyorum. Gold Rush Çiftliği'nde diğer insanlarla birlikte olmanın dostluğunu özlüyorum.

Ada'yı özledim.

Ondan uzaklaştıkça, ayrılma nedenlerim daha az mantıklı geliyordu. Son kez ayrılmak *zorunda kaldım*. Ordu beni bekliyordu. Ama şimdi? Beni bekleyen hiçbir şey yok. Bana eşlik edecek tek şey boş bir çiftlik ve travma geçirmiş bir zihin.

Ufukta başka bir şey görünmediği için nihayet bağımsız bir jeoloğa arazimde maden yatakları olup olmadığını kontrol ettirdim. Görünüşe göre bu alanda tam anlamıyla altın madenine ulaştım. Bu çiftlikte ayakta kalan son Harding olmanın ödülü. Herkes yeni bir şeylere başlamak için ayrılmayı akıl edince ben de buraya yerleştim. Ondan ayrılamayacak kadar duygusalım.

Görünüşe göre bir şey yapamayacak, hatta taşınamayacak kadar duygusal. İşte bu yüzden son birkaç günümü arazimin çevresini yürüyerek ve haritalandırarak geçirdim. Sabahları çitleri kontrol ediyor, öğleden sonra da yıkık dökük evin verandasında oturup arazime bakıyordum. 80,000 dönümden fazla araziyle bir süre daha meşgul olabilirim.

İnekler çoktan gitti, ben turneye çıkmadan önce satıldılar. Tavuklar da. Konuşacak ekin yok. Buradaki tek yaşam belirtisi, buradan geçen yaban hayatı, yokluğumda vadileri ele geçiren kır çiçekleri ve şu anda tavan arasında yaşadıklarından emin olduğum sincaplar.

Ve ben. Ama ben yaşamıyorum. Harekete geçiyorum. Uykuya dalıyorum, sık sık denizaşırı ülkelerde geçirdiğim zamanın anıları ile uyanıyorum ama bu yeni bir şey değil. Yeni olan, masum bir öpücükle ilgili tatlı rüyalar yerine Ada'dan ayrıldığım için duyduğum derin pişmanlıkla uyanmak.

Farklı koşullar altında sahip olabileceğimiz şeylerin hatırası aklımdan çıkmıyor. Ona tekrar gideceğimi söylediğimde kulaklarının kızarması ve burnunun ucunun gözyaşlarını tutmak için seğirmesi.

Kalbini avuçlarımın içinde tutup toz haline getirişim. Tüm bunlar, nasıl hissettiğimi itiraf edemeyecek ve sonuçları ne olursa olsun yüzleşemeyecek kadar büyük bir korkak olduğum içindi. Ve belki daha da fazlası, beni terk edebilecek birine ihtiyaç duymaktan çok korktuğum için. Hayatıma devam edebilecek birine. Hayatımdaki her insanla ilgili her şey çok geçiciydi. Ailem, büyük kardeşlerim, orduda edindiğim arkadaşlarım. Ada'yla neden farklı olsun ki?

Genç bir kız. Üniversitede okuyor. Bir gün yarış atı işine gireceğini biliyorum; bunu iliklerime kadar hissediyorum. Çünkü Ada Wilson zeki, güçlü ve tam bir girişimci. İhtiyacı olan son şey, onu engelleyen kırık dökük bir adam.

Bu ikimiz için de en iyi hareket tarzı. Şu anda öyle hissetmesem bile. Ya da en azından kendime bunu söyleyip duruyorum.

Biramdan derin bir yudum alıyorum ve başımı verandadaki salıncağın arkasına yaslıyorum, belki beni birkaç dakika huzur içinde sallayabileceğini umarak iyice itiyorum. Ada'nın parmak uçlarımda altındaki ipeksi tenini, dilini ağzıma bastırışını, ben içinde hareket ederken çıkardığı iniltileri hatırlamama izin verebileceğim bir yer.

Bu güzel bir rüya.

Çakılların üzerinde gümbürdeyen lastiklerin sesi bilincimi kesene kadar sürüklendiğimi hissedebiliyorum. Gözlerimi açmadan küfrederek vücudumun katılaştığını hissediyorum. Şu anda sadece yalnız kalmak istiyorum.

Motorun uğultusu yeterince yaklaştığında tek göz kapağımı açıyorum.

Tom Wilson kamyonetinden indiğinde ikisini de açtım ve kendimi düzelttim. İçimde alarm çalmaya başladı. *Neden buraya kadar gelsin ki?*

Doğrulup ona gözlerimi kırpıştırarak bakıyorum ve bir şey görmediğimden emin olmak için gözlerimi ovuşturuyorum. Kamyonu benimkinin yanına park etmişti ama onunkine iki atlı bir römork bağlıydı ve sallanmasına bakılırsa muhtemelen içinde bir ya da iki at da vardı. Kafam çok karıştı.

"Berbat görünüyorsun evlat," diyor iyi huylu bir şekilde ön verandaya çıkan basamakları tırmanırken.

"Ziyaretçi beklemiyordum." Günlerdir kimseyle konuşmadığım için sesim çatallaşıyor.

"Bir ziyaret için gelmek istedim. Dağlarda gezintiye çıkmış gibi hissettim." Arazime takdirle bakıyor.

Şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum. "Arayabilirdin."

Beni başından savdı. "İkimiz de cevap vermeyeceğini biliyoruz."

Sadece homurdandım. *Haksız değil.*

"Yaşlı bir adama bira mı ikram edeceksin yoksa orada somurtkan bir kütük gibi oturmaya devam mı edeceksin?"

"Özür dilerim." Onun gelişinin ardından ne kadar kaba davrandığımı fark ederek salıncaktan fırlıyorum. *Sevdiğini ve saygı duyduğunu iddia ettiğin bir adamı karşıalamanın yolu, Dermot.* "İşte." Salıncağı gösteriyorum. "Biraz dinlen, ben de sana soğuk bir bira getireyim."

Yanından geçip dağınık eve girerken omzumu kısa bir süre sıkıyor. Mutfakta tezgahın kenarına tutunup başımı eğerek Tom Wilson'ın neyin peşinde olduğunu anlamaya çalışıyorum. Eğer Ada ve beni biliyorsa ve bana kızgınsa, bunu bilemezdim. Ama bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Elimde iki taze birayla tekrar güverteye çıktım. "Burada çok güzel bir çiftliğin var, Dermot. Neden bırakmak istemediğini anlayabiliyorum."

Ona birasını uzattım ve karşısındaki büyük Adirondack sandalyeye oturdum. "Görünüşe göre doğru seçimi yapmışım."

Tom birasından uzun bir yudum alıyor ve merakla bana bakıyor.

"Dediğinizi yaptım ve araziyi araştırması, birkaç delik açması için birini gönderdim."

Dirseklerini dizlerine dayamak için öne doğru eğiliyor, sulu mavi gözleri bilmiş bir bakışla beni süzüyor. "Ve?"

Gözlerim etrafımızdaki çalılık, kayalık araziye tarıyor. "Aslında bir altın madeninin üzerinde oturuyoruz. Görünüşe göre büyük maden şirketi etrafı kokluyormuş."

iyi bir sebep için." Gözlerimi tekrar Tom'a çeviriyorum. "Beni kendimi aramaya ittiğin için teşekkürler."

Gözleri parıldıyor ve başını sallayarak arkasına yaslanıp sarp araziye bakıyor. "Ne kadar?"

"Çok fazla. Bir metrik sıkık ton."

"Peki, ben... bununla ne yapacaksın?"

"Bir iş kurmak sanırım. Gerçi böyle bir şeyin nasıl yapılacağı hakkında hiçbir fikrim yok." Başımı kaldırıp ona bakıyorum, geldiğinden beri ilk kez gözleriyle düzgün bir şekilde karşılaşıyorum. "Yardım teklifin hâlâ geçerli mi?"

"Senin yaşında bir adam için çok şey yaşadın, Dermot."

Cevap vermedim. Buna söylenecek ne var ki?

"Başarılı olduğunu görmek istiyorum. Evet, tabii ki teklifim hâlâ geçerli. Biraz başlangıç sermayesi ve şirketin yüzde beşi için benim desteğim. Ne dersiniz?"

Burnumun kenarında bir sızı hissediyorum, boğazımda da uzaklaştırmaya çalıştığım bir kalınlık. "Bana karşı neden hep bu kadar iyi olduğunu bilmiyorum."

Bana verdiği hüzünlü gülümseme gözlerine zar zor değişiyor. "Benim için çalışmaya geldiğin o ilk yazdan beri sana karşı bir zaafım vardı. Yirmi yaşındaydın ve tam bir aptaldın. Atlarla aran iyiydi ama."

Bir kahkaha attım. "Dürüst olmak gerekirse Tom, pek bir şeyin değiştiğinden emin değilim."

Sanırım o zaman olduğumdan daha karmakarışık bir haldeyim."

Bana bilerek başını sallıyor, kahverengi şişeyi geri deviriyor ve yutkunuyor. "Poligonda geçirilecek bir gecenin düzeltmeyeceği bir şey yok. Toparlanıp yola koyulalım, böylece hava kararmadan kamp kurabiliriz."

"Sabah bir gezintiye çıkabiliriz, Tom. Gerçekten her şeyi yapmamıza gerek yok."

Elindeki boş bira şişesini yanındaki küçük masaya çarpıyor. "Eskiden kamplardan hiç şikâyet etmezdin. Ayrıca, pencereden evinin içini görebiliyorum. Dağınık bir bekâr evinde uyumak için çok yaşıyım."

Pencereden bakıyorum. Dağınıklık bunu anlatmaya yetmez. Savaş bölgesinde yaşayan bir zombi gibiyim; burası tam bir felaket. Eski eve bir kibrit çakıp yakmak ve yeni bir başlangıç yapmak istiyorum.

"Tamam, bana on dakika ver."

UYKU TULUMUMA YERLEŞTİM, KENDİMİ HER ZAMANKINDEN DAHA RAHAT HİSSEDİYORUM.

günler. Temiz hava, manzara değişikliği, eski bir dostla birkaç yudum viski. Kendimi yeniden yirmi yaşındaymışım gibi hissediyorum.

Göz kapaklarım anında ağırlaşıyor ve parlak yıldızların altında, çıtırdayan ateşin yanında, rüyasız bir uykuya dalıyorum.

Gözlerimi nihayet açtığımda hava çoktan aydınlanmıştı ve Tom ateşin üzerinde kahve yapıyordu. "Günaydın, Uyuyan Güzel."

Ellerimi yüzümde gezdiriyorum ve gece boyunca uyuduğuma şaşırarak doğruluyorum. "Kusura bakma. Son zamanlarda pek uyuyamadım."

"En son ne zaman?" diye soruyor, alnı endişeyle kırışmış bir halde.

Parlak mavi gökyüzünde sürüklenen yastıksız bulutlara bakarken göğsümden düzensiz bir iç çekiş yükseliyor. "Muhtemelen neredeyse üç yıl olmuştur."

"Oh, Dermot..."

Onu durdurmak için elimi kaldırıyorum; onun merhametini istemiyorum ve kızına yaptıklarından sonra bunu hak etmiyorum. "Sorun değil Tom. Bunun için sırtımı sıvazlamana ihtiyacım yok. Eninde sonunda iyileşeceğim. Burası her zaman daha kötüdür. Çok sessiz. Düşünmek için çok fazla zaman... her şey."

"O zaman çiftliğe geri dön. Yol kenarındaki ev ihtiyacın olduğu sürece senin."

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyor, hayal kırıklığı içinde saçlarımı çekiştiriyorum. "Yapamam."

Bana bir fincan koyu siyah kahve dolduruyor ve uzatıyor. "Nedenmiş o?"

"Ben sadece..." Utanç içimde kıvrılıyor. *Keşke bilseydi.* Sessizliği doldurmak için kahvemden bir yudum alıyorum.

"Sen ve Ada'yı biliyorum."

Ve ben ona bakarken bütün kahve uyku tulumumun üzerine sıçırıyor. Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılıyor ama o kadar da eğlenmiş görünmüyor.

Aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan kaçırdım. "Özür dilerim."

Kahvesinden derin bir nefes çekerken bilge gözleri kısılıyor. "Ne için?"

"Güvenine ihanet ettiğim için." Kalbim göğsümden çarpıyor. Damarlarımda endişe dolaşıyor. *Bunca zamandır biliyordu ve sadece takılacakmışız gibi mi davranıyordu?*

"İhanet ettiğin tek kişi Ada. Ben mi?" Tom omuzlarını kaldırdı ve sonra dramatik bir şekilde indirdi. "Sadece kafam karıştı."

Tüm yüzümün kızardığını hissediyorum. *Ada'ya ihanet mi?* Kelimelerin birleşimi bile beni kendime kızdırıyor. Bu yapmak isteyeceğim en son şeydi. "Ne hakkında kafan karıştı?"

"Tanıdığım bir adam sevdiği kadını nasıl geride bırakabilir?"

İrkiliyorum, sanki karnıma yumruk atmış gibi hissediyorum. "O..." Teneke bardağımdaki mürekkep gibi siyah sıvıya bakıyorum. "Bunu sana o mu söyledi?"

Tom sadece homurdanır. "Hâlâ aptal olduğun konusunda şaka yapmıyormuşsun." Birkaç dakika sessizce oturduk, ikimiz de düşüncelere dalmıştık ki Tom ekledi: "İki gözü olan her yaşlı aptal senin o kızı sevdiğini görebilir. Ya onu?" Alay ediyor, inanmayarak başını sallıyor. "O seni hep sevdi. En başından beri. Hiç durmadı. Bir dakika bile. Ve bu," parmağını bana doğru salladı, "çoğu erkeğin asla bilemeyeceği bir hediye."

Sözleri bana bir yıkım topu gibi çarptı. Sanki dağlar sonunda beni boğmayı başarmış gibi vadideki havayı dışarı atıyorlar. Kendimi boşlukta hissediyorum.

"Yani... umursamıyor musun?"

Tom ayağa kalktı ve kampı toplamaya başladı, belli ki benim sorgulama tarzımdan tedirgin olmuştu. "Neden? Ondan daha yaşlı olduğun için mi? Yıllardır buralarda olduğun için mi? Umurumda değil, Dermot! Ve eğer onu düşündüğüm gibi seviyorsan, diğer insanların ne düşündüğü de önemli olmamalı!" Sesi sessiz, derin bir nefes alıp verirken koruyucu bir öfkeyle kaynıyor. "Seni oğlum gibi seviyorum. Ada'nın mutlu olmasını istediğim gibi senin de mutlu olmanı istiyorum. Ve eğer bu birliktelik olursa, bana kalırsa her iki dünyanın da en iyisi olur."

Eşyalarımızı çantalara tıktırıyor, belli ki kampla işi bitmiş. Ona sessizce yardım etmek için ayağa kalktığımda, "Siz tuğla kadar kalınsınız," diye bir şeyler mırıldandığını duyuyorum. Tam anlamıyla azarlandım.

Eve dönüş yolculuğumuz sessizdi. Ama garip değildi. Belki de öyle olmalıydı, ama Tom'un duruma çok fazla ışık tuttuğunu hissetmekten kendimi alamıyorum. Ayrıca kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış bir köpek gibi hissediyorum, daha iyi bilmeliymişim, kendime güvenmeliymişim gibi.

Sanki Ada'ya güvenmeliymişim gibi.

Ve şimdi ona bana tekrar güvenebileceğini kanıtlamam gerekecek.

Ada'yı tanıyorum, bu kolay olmayacak.

Çiftliğe vardığımızda Tom'un karavanını toplamasına yardım ediyorum. Yıllardır birlikte çalışmamız birbirimizi tanımamızı sağladı, yani senkronize hareket ediyoruz. İşleri sessizce ve verimli bir şekilde hallediyoruz.

Kamyonetinin kapısını açtığında dönüp bana bakıyor ve kollarını iki yana açıyor. Babacan sarılışının içine giriyorum, sırtıma attığı büyük, rahatlatıcı tokatları hissediyorum - ortaya çıkardıkları küçük gülümsemeyi durduramıyorum. Bu adam herkesi sığır gibi okşuyor.

Beni geri ittiğinde gözlerimin içine bakıyor, ellerini omuzlarıma koyuyor. "Senin adına özel hayatına dair kararlar veremem. Ama o kıza kırsrağını yarışlara götürmesine yardım edeceğine söz vermiştin. Ve senin sözünün eri olduğunu biliyorum."

Ona kararlı bir şekilde başımı sallayarak karşılık veriyorum. "Yakında görüşürüz."

Gold Rush Çiftliği'ne geri döneceğim ve hak etsem de etmesem de kızı alacağım.

ADA

AYNADA KENDIME BAKIYORUM, MAKYAJIMIN MÜKEMMEL OLDUĞUNDAN EMİN OLUYORUM.

Bugün Denman Derbisi var ve ben de her yıl yaptığım gibi eğlenmeye gidiyorum. Üzerimde çiçek desenli yeni bir elbise var, saçlarımı kıvırdım ve tırnaklarımı boyadım - size söylemesem tam bir çiftlik faresi olduğumu bilemezsiniz.

Kızın bana dönüp bakmasından tatmin olmuş bir şekilde derin bir nefes alıyorum. "Kadın olma zamanı Ada," diye mırıldanıyorum kendi kendime, omuzlarımı geriye atarak. "Bu senin yılın en sevdiğin günü. Noel'e kimin ihtiyacı var ki?"

Bana bakan kız güzel ve güçlü görünüyor, dünyayı ele geçirmeye tamamen hazır. Ve öyleyim de. Son iki hafta ne kadar acı verici olsa da, kendim hakkında da çok şey öğrendim. Ateşin içinden geçip diğer taraftan çıkmışım, yeni bir sayfa açmışım, geleceğime dair vizyonumu yeniden düzenlemişim gibi hissediyorum. Kendimden, gücümünden hiç olmadığım kadar eminim.

Sanırım Dermot Harding'i her zaman seveceğim, ama gerçekleştirmem gereken başka hayallerim var ve onun aptal kışının oturup üzülmemi istemeyeceğini biliyorum. Sanırım Dermot'un beni kendi tarzında sevdiğini anlamaya başladım.

Bir bakıma bu benim için yeterince iyi değil.

Çünkü Dermot'un önce kendini sevmeye ihtiyacı var. Herkesin onun hakkında ne düşüneceği, hiçbir şeyin kalıcı olmadığı hissi onu öylesine felç etmiş ki, kendini hiç kimseye ya da hiçbir şeye teslim edemiyor. Felç olmuş durumda.

Bir gece yarısı nehirde yüzerken farkına vardım. Kendine öncelik veremiyor çünkü bunu öncelik haline getirecek kadar kendini sevmiyor. O gece gözyaşlarım kendim için olmaktan çıkıp onun için olmaya başladı. Ona vermek istediğim sevgiyi kabul etmekten çok korkan bir adam.

Tam bir utanç. Ve onun için düzeltebileceğim bir şey değil. Şanslıyım ki ben aynı güvensizlikten muzdarip değilim.

İşte yeni Ada, ateşte dövülmüş, yakında üniversite mezunu olacak ve Kanada yarış atı şampiyonlarının gelecekteki sahibi ve antrenörü olacak. Dermot Harding'in gemiye binmek için bir şansı vardı ve şimdi yolumdan çekilebilir.

Merdivenlerden ön kapıya doğru koşar adımlarla iniyor, yüzümde küçük bir gülümsemeyle ayaklarımı bugün için seçtiğim topuklu ayakkabıların içine sokuyorum. Kendimi *iyi* hissediyorum. Aslında, harika hissediyorum. Ta ki ön verandaya çıkıp garaj yolunda metalik mavi bir pikap görene kadar. Dermot bagaj kapağında oturmuş, bacaklarını sallıyor, kucağında bir buket gül var.

Arkamdan çarpan kapının sesiyle kafasını kaldırıyor. "Ada
-"

Midemde kelebekler uçuşuyor ama sözünü kesiyorum. "Hayır, istemiyorum. duyun." Annemle babamın arkamdan kapıyı kilitlediğini duyarken babamın kamyonetine doğru yürüyorum.

"Beş dakika Ada. Çiçek getirdim."

İnanılmaz bir kahkaha attım. "Beni hiç tanıyor musun, Dermot Harding? Çiçekleri mi? Daha sıkı dene." Kendimi taksinin arkasına çekiyorum ve söyleyeceği başka bir şey varsa kapıyı çarpıyorum. Bugün *benim* günüm.

Annem özür dilercesine dizine vuruyor, babam da başını eğip "Kadınlar" dercesine omuz silkiyor. Ama birkaç dakika içinde tüm ailem kamyona doluşuyor ve Dermot dikiz aynasında kambur duran bir figürden başka bir şey olmuyor.

PISTTEKİ GÜNÜMÜZ HER ZAMANKI GIBI BİR RÜYAYDI. DERBY'NİN VIZILTISI

Day içimde bir şeyleri harekete geçirmekte asla başarısız olmuyor. Orada olmak, kendi atımla Denman Derbisi'nde koşmak istiyorum. Hayatımda yapmam gerekenin bu olduğunu şimdi her zamankinden daha iyi biliyorum.

Güzel bir akşam yemeği yedik, şarap içtik, bahisler oynadık ve berabere kaldık.

Şimdi eve dönerken gördüğümüz atlar hakkında konuşuyoruz.

"Bir tane daha almak istiyorum, baba."

"Bir başka ne?" diye soruyor, gözleri dikiz aynasından bana dönüyor.

"Yarış Atı."

Sadece kıkırdıyor, sırtışının genişliğiyle yanaklarının elmaları yuvarlaklaşıyor. "Her seferinde bir şey, Ada. Belki mezuniyet hediyen olarak. Üniversitede sadece bir yılın kaldı."

Pencereden dışarıya, kararan manzaraya bakıyorum ve yüzümde belirmek üzere olan kocaman sırtımayı engellemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Başlamak için sabırsızlanıyorum.

Çiftliğe yaklaştıkça hepimiz daha da sessizleşiyoruz. Yola çıktığımızda kimse Dermot'un görünüşünden bahsetmeye cesaret edememişti, ama şimdi onun gelişinin dile getirilmeyen ağırlığı kamyondaki tüm boş alanı dolduruyor.

Otoyoldan çıkarken annem "Sence hâlâ orada mıdır?" diye soruyor.

Omuz silkip başka tarafa bakıyorum. Muhtemelen değil. Dayanma gücü pek onun harcı değil.

"O çocuğun sana sırılsıklam aşık olduğunu biliyorsun, değil mi Ada?" diye üsteliyor.

Dudaklarımı birbirine dolayarak çok sert karşılık vermemeye çalışıyorum. Annem iyi niyetli ve ikisinin de aramızda olanları daha önce fark etmemiş olmaları için çok kolay anladıklarını biliyorum. Umursamayacaklarını biliyordum. Dermot neden bana inanmadı ki?

"O bir çocuk değil anne. O yetişkin bir adam."

"Ada Wilson! Konuşmana dikkat et!" Annemin sesi skandal gibi geliyor ama babam sadece gülüyor. Beni iyi tanır.

"Bu bir gerçek. O bir yetişkin. Ve eğer söylediklerin doğruysa, bunu göstermek için komik bir yolu var," diye ekliyorum pencereden dışarı bakmadan önce.

Az önce söylediklerime kimse itiraz edemez. Evin önüne geldiğimizde, karanlık garaj yoluna bakarken kamyonet sessizliğe gömülüyor.

Babam inleyene kadar. Dermot hala burada, kamyonetin arkasında oturuyor. Bekliyor. Bütün gün hareket etmemiş gibi görünüyor ve az önce onun bir yetişkin olduğunu söylememe rağmen... şu anda mı? Ona bakınca? Kaybolmuş küçük bir çocuk gibi görünüyor.

Göğüs kafesimin ortasında bir çekilme hissediyorum, beni her zaman ona çeken o görünmez ip, beni tekrar ona doğru çekmeye çalışıyor. Buna eşlik eden göğsümdeki sızı ona sarılma, tüm acısını ve hayal kırıklığını içime çekme isteği uyandırıyor. Ona gücümü ödünç vermek için.

Ama henüz yapamam. Hâlâ çok kızgıyım. Çok incindim. "Burada kalmasına izin verme," diyorum burnumu çekerek kamyonundan inerken. Ona bir göz attım ve sonra eski çiftlik evine daldım. Eğer ona çok uzun süre bakarsam, eğer

O karanlık gözlerde kaybolursam, kararlılığım tamamen dağılacak. Adam iradem için büyük bir asit fiçisi gibi.

Ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım ve kimseyle konuşmak istemediğim için yatmaya hazırlanmak üzere odama çıktım. Elbisemi çıkarıp pijamalarımı giyiyorum ve yüzümü acıyana kadar ovalayarak temizliyorum. Yatağa girmek üzereydim ki ön kapının gıcırdayarak açıldığını duydum. O kadar hızlı kalkıp pencereden dışarı bakıyorum ki utanıyorum.

Dantel perdeyi hafifçe geriye çekerek, annemin bir yastık, bir battaniye ve bir sandviçle Dermot'un kamyonetine doğru yürüyüşünü izliyorum. *Hain*. Sonra "Kendine gelecektir." dediğini duyuyorum. *Çifte hain*. Eve girmek için dönmeden önce onun omzunu sıvazlıyor ve ben de yatağa düşüyorum, gözlerimi sımsıkı kapatıyorum ve sonunda mışıl mışıl bir uykuya dalıyorum.

SABAH UYANDIĞIMDA, DIŞARI BAKMAKTAN KORKUYORUM.

Pencere. Eğer Dermot'u evimin dışında uyurken görürsem, yıkılırım. Benim için geri gelmesini istedim ve o da geldi. Peki neden yeterli olmadı?

Düşünebildiğim tek şey, elinde bir avuç gülle çıkıp gidebileceğini ve benim de onun kollarına koşacağımı sanmış olması. Bu tamamen anlayış ve düşünme eksikliğini gösteriyordu. Çiçeklerle yaptığım tek şey onları atımın tüylerine örmekti.

Ayaklarımı meşe zemin üzerinde banyoya doğru sürüklüyorum ama yüksek sesli metal şangırtısı beni durduruyor. *Bu da ne böyle?*

Dün geceki gibi perdeyi geri çektim. Dermot'un kamyoneti hâlâ orada, ama ahırın yanındaki tarlaya taşınmış ve bir çekiçle metal çitlere benzeyen bir şeyi sıkıştırmaya çalışıyor.

İtiraf etmeliyim ki merakımı uyandırdı, ben de kot pantolonumu giyip dışarı çıktım.

Padok çitine yaklaştığımda kafasını kaldırıp bakmıyor. Sakin ve istikrarlı bir şekilde çalışmaya devam ediyor. Onu açıkça takdir ediyorum, ellerinin her vuruşta esnemesini, alnında boncuk boncuk biriken teri. Dilimi, belirgin elmacık kemiğinin üzerinden aşağı kayan boncuk boyunca gezdirdiğimi hayal ediyorum. Sonra aklımın nereye gittiğini fark ediyorum ve beni ne kadar uzun süredir görmezden geldiğini düşünerek huzursuzlanmaya başlıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Daha fazla dayanamayarak ağzımdan kaçırdım.

Sadece gülümsüyor ve kolunu alnında gezdirerek terini siliyor. "Bunu tanıyacağını düşünbilirdim, Goldilocks."

Gözlerim bir araya getirdiği çubuk kombinasyonunu tarıyor ama kalın kafalı olmalıyım çünkü ne olması gerektiğini anlayamıyorum. "Tamam," diye homurdanıyorum, bu testi geçemediğim için tedirginim. "Tanımıyormuşum gibi davran."

Kıkırdıyor, yanağındaki gamze şakacı bir şekilde ortaya çıkıyor ve projesine geri dönüyor. "Bu bir hediye."

"Ne için?"

"Senin için."

Geri çekiliyorum. Çiçek istemediğimi biliyorum ama bunu istediğimden de emin değilim. "Tamam... Neden?"

Parmaklıklara geri dönüyor ve bana bakarken kollarını parmaklıklara yaslıyor. Bu pozisyonun kot pantolonunu o yuvarlak poposunun üzerinde nasıl daralttığına bakmaktan kendimi alamıyorum. Ona bu kadar yakın olmak? Çölde iki hafta geçirdikten sonra ilk kez su ikram edilmesi gibi.

Fark etti. Yanağı seğiriyor ama yorum yapmayacak kadar sağduyulu. Onun yerine, "Çünkü sana bir söz verdim." diyor.

Sadece başımı eğiyorum, devam etmesi için sessiz bir işaret.

"Penny'yi yarışlara götürmek için. Bu senin yeni antrenman kapın. Onunla iki yaşında yarışmak için sadece birkaç ayın var. Ve görünüşe göre kapı bir meydan okuma olabilir."

Kapıya dönüp bakıyorum. Ağzım hareket ediyor ama hiç ses çıkmıyor. Ben de bundan bahsediyordum. Ben çiçek istemiyorum. Ben *bunu* istiyorum.

"Ada, kuru bir kovaya düşmüş balık gibi görünüyorsun. Git atını getir. Burada işim neredeyse bitti."

Sessizce başımı sallıyorum ve tahta bacaklarımın üzerinde yürüyüp gidiyorum. Bu ne anlama geliyor? Sadece Penny'ye yardım etmek için mi döndü? Yoksa benim için mi döndü?

Buraya nasıl geldiğimi bile bilmeden Penny'nin parlak, bakır rengi paltosunun yanında duruyorum. Sanki aklım tamamen başka bir yerdeydi. Başını yuların içine sokuyor ve sonunda bir tür oluk gibi görünmesi için panellerin yerini değiştiren Dermot'a doğru geri yürüyoruz.

"Daha fazla eklenti var, ama görünüşe göre anahtar onu orada rahat ettirmek. Yürümek, böylece sonunda onu sıkıştırdığınızda size yeterince güvenir."

Penny'den mi yoksa benden mi bahsettiğini merak ederek kaşlarımı kaldırıyorum ama yine de devam ediyorum. Sabahı birlikte çalışarak geçiriyoruz. Onu kendime bu kadar yakın hissetmek ve yine de onun sadece

çiftlikte profesyonel olarak. Vücut ısısı giysilerimin arasından sızıyor ve etrafımda dolaşırken, bana kapıyı gösterirken, nasıl çalıştığını anlatırken formu benimkine yakın duruyor ama bana asla dokunmuyor. Kazara bacağıma dokunsa ya da dirseğimi dürtse bile dokunmuyor.

Ve birkaç saat sonra, deliriyorum. Bana dokunmasını istiyorum. Öpmesini. Beni bu aptal kapıya doğru fırlatmasını ve benimle birlikte olmasını. Tüm vücudum ihtiyaçla dolup taşıyor ve o gözlerimin içine bakmıyor bile.

Gitmem gerektiğini biliyorum. Kendimi bu adama atarak birçok kez utanç duydum ve tekrar o noktaya gelmeme izin veremem. Ben çiftlikte oyalanırken Dermot da aptal kamyonunda oturmaya devam ediyor. Kayıp bir köpek yavrusu gibi. Tekmelemek ve sonra öpmek istediğim seksi bir kayıp köpek yavrusu.

Akşam yemeği için eve girmek üzereyken, onu orada oturmuş, birkaç kâğıda gelişigüzel bakarken görüyorum ve sabrım taşıyor. Ona doğru fırladım. "Ne yapıyorsun sen?"

Sesimdeki ısırdıktan dolayı gerçekten şok olmuş görünüyor. "Sana bunları göstermek istedim."

"O değil!" Elinden çekip alıyorum ve yere düşmelerini izliyorum. "*Burayı* kastediyorum. Burada ne yapıyorsun? Bana kapıyı verdin. Tek istediğin buysa, artık gidebilirsin."

Ama sonra yere bakıyorum ve ayaklarımın yanındaki kâğıtları görüyorum.
Sevgili Ada.

Eğildim ve en yakın çarşafı aldım. Nabzımın atışını boğazımda daha güçlü hissediyorum.

Sevgili Ada,

Temel eğitime yeni başladım ve buradaki herkesin yazacak birileri var. Benden haber almak isteyebilecek başka kime mektup gönderebileceğimi bilmiyorum, o yüzden sanırım bana kaldınız.

Sevgile

r,

Dermot

Not: Ben de seni öpmeliydim.

Dermot'a bakıyorum, oturduğu yerde yüzü tamamen okunmaz halde. Ellerim titremeye başlıyor ve diğer gevşek çarşafalara umutsuzca tutunarak yere, çakıllı araba yoluna batıyorum. *Aman Tanrım. Çok fazla var.* Kaldırdığımda kâğıtlar ellerimde takırdıyor.

Sevgili Ada,

Çiftlikte geçen uzun bir günün sonunda hissettiğiniz o duyguyu bilir misiniz? Erkenden kalkarsınız, bütün gün kıcınızı yırtarcasına çalışırsınız, bacaklarınız jöle gibi olur ve yatağa yığılıp en güzel uykuyu çekersiniz? Ben bundan çok daha yorgunum ve hala uyuyamıyorum.

Bunun yerine, beni öptüğün geceyi düşünerek uyanık yatarak günlerimi tekrarlamaktan kaçınıyorum. Her şekilde analiz ediyorum. Hafızama kazımaya çalışıyorum. Bunu neden yaptın? Gideceğini bildiğin bir adamın aklına bir tohum mu ektin? Seni bir an bile o şekilde görmeyen bir adamın? Şimdi bu konuda, kendim hakkında, senin hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum ve soracak cesaretim bile yok. Böylesi daha iyi zaten.

Sevgile

r,

Dermot

Not: Ben de seni öpmeliydim.

Sayfalar arasında gezinirken göğsümden hırıltılı bir inilti yükseliyor. Mektup üstüne mektup. "Dermot..."

Sevgili Ada,

Burada her şey karanlık, hüznü ve iç karartıcı. Günler birbirine karışıyor ve beni eve geri bağlayan tek şey sensin. Güneşli sarı saçların, kaygısız gülümsemelerin, o gece bana her zamankinden daha yakın durduğunda beni saran mandalinalı vücut yıkama suyunun kokusu. Eğildiğinde ellerinin omuzlarımda bıraktığı his. Şu anda basit, nazik bir dokunuş için neler vermezdim.

Uzakta olduğum süre uzadıkça her şeyi daha farklı hatırlıyorum. Aramızda bir bağ olabileceğini daha çok düşünüyorum. Yeni bir şey mi? Hep var mıydı? Bilmiyorum. Sen çok gençsin. Bensiz daha iyisin.

Sevgile

r,

Dermot

Not: Ben de seni öpmeliydim.

Elimdeki mektubun üzerine düşen bir damla gözyaşı dikkatimi sayfaların dışına çekiyor. "Dermot," diyorum ayağa kalkarak. "Ben... Ben bu mektupları hiç almadım."

"Çünkü onları göndermedim. Cesaretimi toplayamadım." *Tüm bu mektuplar. Bunca zaman.*

Gözleri vücudumda gezinirken çenesi kıpırdıyor, yüzüme doğru ilerlemeden önce kabaran göğsümde bir an duraklıyor. "İstedğim tek şey bu değildi, yani sana kapıyı vermek."

Tekrar ayağa kalkıyorum ve gözyaşları içinde sayfaları açıyorum. "O zaman Tanrı aşkına, Dermot, kelimelerini kullan ve bana ne istediğini söyle."

Tereddüt bile etmiyor. "Seni istiyorum. Bizi istiyorum. Ne kadar sürerse sürsün bu kamyonda uyuyacağım. Öngörülebilir gelecekte senin yardımcı antrenörün olacaksam bile umurumda değil. Sadece başarılı olduğunu görmek istiyorum, tüm hayallerinin gerçekleştiğini görmek istiyorum. Ve bunun gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım. Sen beni sevmesen bile ben seni seveceğim."

Kalbim göğsümde isyan ediyor. Yıllardır söylenmemiş gerçekler ve yerine getirilmemiş dileklerle neredeyse patlamaya hazır. Neredeyse duyduklarıma inanamıyorum. *Az önce beni sevdiğini mi söyledi?*

Ona yaklaşıyorum, iki elimle dizini kavıyorum ve çikolata gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Sen bir aptalsın, Dermot Harding." Kalçasındaki kaslar parmaklarımın ucunda geriliyor. "Bilmiyor musun?" Şimdi daha sessiz söylüyorum, söyleyeceklerimi duymak için daha da yaklaştığını hissediyorum, nefesi kulağımın altındaki hassas deride geziniyor. "Hayatımda seni sevmediğim bir zaman hatırlamıyorum. Her zaman sendin."

Nasırlı bir eli yanağımı okşamak için uzanırken Dermot'un boğazı duyguyla titriyor. Biçimli dudaklarına gizli bir gülümseme dokunurken gözlerinin yaz güneşinde parladığını görüyorum. Benimkine yaklaşan dudaklar, kendiminkine karşı tekrar hissetmek için sabırsızlandığım dudaklar.

Ayak parmaklarımın ucunda ayağa kalkıyorum ve geniş gövdesi üzerime eğilirken, başımı sahiplenici ve koruyucu bir şekilde kavrarken onu öpüyorum. Öpüşüyoruz ve dünya duruyor, her şey aniden doğru geliyor. Umutsuz bir kader gibi. Sanki ikimiz de ne yaparsak yapalım, bugün burada, birbirimizin kollarında olacaktık.

Geri çekilip bana gülümsediğinde nefesim kesiliyor, başparmağı yanağımı usulca okşuyor. "Seni bir daha asla bırakmayacağım. Eğer izin verirsen, yan taraftaki eve taşınacağım."

Kirpiklerimden dökülen gözyaşlarımın arasından göz kırpıyorum, sesim ağlamaklı ama mutlu. "Bunu düşüneceğim."

O GECENİN İLERLEYEN SAATLERİNDE, KAMYONETİNİN KASASINA UZANDIK.

Battaniye. Son bir saat boyunca Dermot'a mektuplarını yüksek sesle okuttum. Ağladım, öpüştük, hatta bir noktada durup beni soydu ve beni ne kadar sevdiğini gösterdi. Ve şimdi onun kolunun altında güvenle sıkışmış durumdayım ve yıldızlara bakarken bacaklarım onunkilerin üzerinde sallanıyor. Çiftliğin üzerinde bir dizi parıldayan ışık gibi parlıyorlar, şehrin ışıltısı tarafından hiç seyreltilmemişler. Neredeyse bir tabloya bakmak gibi, güne bağlı olarak asla tam olarak aynı değil. Ve bugün bir meteor yağmuru var.

"Tam orada." Dermot'un eli kayan yıldızı göstermek için havaya kalkıyor. "Bir dilek tut Ada."

Daha da sokulurken dudaklarımdan havalı bir kahkaha dökülüyor. "Ne dilemem gerekiyor ki? İstedğim her şeye sahibim."

Şakağıma tatlı bir öpücük konduruyor ve "Bir şey seç" diye fısıldıyor.

"Tamam. Denman Derbisi'ni kazanmak istiyorum. Hepsini kazanmak istiyorum. Belki de Kuzey Krallığı'nı bile. Kulağa çılgınca gelmiyor mu?" Sırtarak başımı sallıyorum.

"Hayır, Ada. Öyle değil."

"Öyle mi? Bunu da gerçekleştireceğine söz verecek misin?" Gülüyorum, dirseğimle kaburgalarını dürtüyorum, benimle ve yüce hayallerimle birlikte güleceğini düşünüyorum.

Ama bunun yerine, bana bakıp "Söz veriyorum" dediğinde tamamen samimiydi.

Sonra dudakları benimkileri buluyor ve dünyanın dilekleri gerçekleştirmek için tuhaf bir yolu olduğunu iliklerime kadar hissediyorum.

EPILOG

OceanofPDF.com

DERMOT

ÇANLAR ÇALIYOR VE ATLAR KAPIDAN DIŞARI FIRLIYOR. ADA'NIN TIRNAKLARINI HISSEDİYORUM

avucumun içine gömülüyor. Tüm vücudu beklenti ve gerginlikle titreşiyor.

Bu Lucky Penny'nin ilk yarışı ve ikimiz de ligimizin dışında olduğumuzu biliyoruz. İki taşralı hödük, yalnız bir yarış atıyla geliyor. Ama herkes bir yerden başlamak zorunda ve Ada kararlı.

Tom'un bir jokeyi Penny'ye binmeye ikna etmek için çok ciddi iyilikler yapması gerekti. Ama işte buradayız, sezonun sonuna yaklaşırken, Ada'nın diktiği siyah ve altın rengi Gold Rush Ranch ipekleriyle toprak pistte parlamışını izliyoruz. Diğer elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve bir hafta önce taktığım yüzüğün ortasındaki taşın avucuma battığını hissediyorum. Hafifçe gülümsüyor ama gözlerini pistten ayırmıyor.

Ada ve ben hızlı olduk ama yine de olmadık. Birbirimizden emin olmak için ikimizin de üç uzun yılı vardı. Ve bildiğin zaman, bilirsin. Ada'yı istiyordum ve daha fazla bekleyecek değildim. Ya da aklını başına toplayıp daha iyi birini seçmesi için ona zaman tanımayacaktım. Çiftlikte bir bahar düğünü planlıyoruz ve ailesi çok mutlu.

Neredeyse Tom'a Gold Rush Resources'ın yüzde beş hissesini gösterdiğim zamanki kadar sevinçliydi. Sevgili çiftliğinin adını yeni girişimimize verdiğimde yaşlı çiftlik sahibinin gözlerinin dolduğuna yemin edebilirim. Ada gözlerini devirmişti ama gözlerini silme şeklini de kaçırmadım.

"Aman Tanrım." Sesi tizleşiyor ve dikkatimi tekrar piste veriyor. Penny grubun ortasında ama yavaş yavaş pozisyon kaybediyor. Onun

Kulakları her yere çarpıyor. Zavallı küçük Şey gergin görünüyor. Çoğu yarış atı sezon boyunca pistte yaşıyor, bu nedenle yarışmacılar Penny'nin olmadığı bir Şekilde bugün buradaki görüntü ve seslere karşı duyarsızlaşımış durumda.

Ama tüm bunları biliyorduk. Ada, Penny'nin kazanmasını umursamıyor, sadece o sırık gibi, arsız kısracı ve temsil ettiği her Şeyi seviyor. Bizi birden fazla kez bir araya getiren katalizör. Bizim Őanslı Penny'miz.

"Dermot," diye gülüyor Ada, "kazanacağımızı sanmıyorum." Sesi hafif ve eğlenceli, Penny'nin en arkaya düşmesini izlerken başını sevgiyle sallıyor.

Onu yanıma çekiyor, sarılıyorum ve saçlarının tepesine bir öpücük bırakıyorum. "Hayır, Goldilocks. Öyle olduğumuzu sanmıyorum. Bugün değil."

Ama bir gün olacaktı. Ne de olsa ona bir söz vermiştim.

OceanofPDF.com

SON SÖZ

Out of the Gate'i okuduğunuz için teşekkür ederim! Umarım siz de Ada ve Dermot'un hikâyesini yazarken benim kadar keyif almışsınızdır.

Tam uzunlukta bir roman olan Off to the Races, Dermot ve Ada'nın torununu takip ediyor ve yine Gold Rush Çiftliği'nde geçiyor. [Amazon'dan](#) satın alabilir veya Kindle Unlimited'ta ücretsiz olarak okuyabilirsiniz.

Gelecek sürümlerden haberdar olmak veya gelecekteki özel sahneler ve eşantyonlar için ilk sırada olmak istiyorsanız, [The Silver Society](#) posta listesine katılın. Ya da sadece uğrayıp sosyal medyada merhaba deyin. Sizden haber almak isterim!

Son olarak, Amazon veya Goodreads'te bir yorum benim için dünyalara bedel. Sadece birkaç dakikanızı alır ve bağımsız bir yazar için çok büyük bir fark yaratır.

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Bu hikaye kısa ve tatlı, ama perde arkasında bunu bir araya getirmeme yardım eden (elimi tutan) pek çok insan vardı. Melanie Harlow, sen olmasaydın bu kitap bir mafya romantizmi kapağına ve bir paranormal romantizm tanıtımına sahip olacaktı. Köşemde senin gibi biri olduğu için ne kadar şanslıyım? Cidden kendimi çimdikliyorum. Casey, tasarımdaki gözün ve durmak bilmeyen sorularıma karşı gösterdiğin sabır takdire şayan. Sen gerçek bir MVP'sin. Ve Kylie, zaman ayırdığın ve ciddi anlamda ayrıntılı geribildirimlerin için teşekkür ederim - senin keskin gözün olmasaydı bu hikaye çok farklı olurdu. Bu özel bir yetenek! Sana söylüyorum.

Son olarak, aklımı başımda tuttuğu ve bir kızın isteyebileceği en iyi amigo kız olduğu için kocama çok teşekkür ederim. O eteğin içinde çok tatlı görünüyorsun, bebeğim. Ve oğluma, kapak fotoğrafını seçmeme yardım ettiği için. ("Babam bu resimde kimi öpüyor?")

AYRICA ELSIE SILVER TARAFINDAN

Yarışlara Doğru

Benden nefret mi ediyor yoksa beni istiyor mu karar veremiyor.

Vaughn Harding benim yeni patronum. Ona yaklaşmak bir kadın yarış atı eğitmeni için kariyer intiharı ve bu küçük kasabada dedikodu malzemesi olur. Sözlü atışmalarımızdan zevk alıyorum ama Yıllar önce onun gibilere tövbe etti.

Ve planlarım var.

Gold Rush Çiftliği'nin yeni antrenörüymüm ve bana kazanan yapacağıma söz verdiğim sorunlu bir at teslim edildi. Kök salmak istiyorum ve bir adamın dikkatimi dağıtmasına izin vermeyeceğim. Göz göze geldiğimizde ne kadar heyecanlanırsak heyecanlanalım, ya da dokunduğumuzda vücudum nasıl ateşlenirse ateşlensin.

Vaughn, etrafında büyüdüğüm her erkeğin canlı bir hatırlatıcısı. Yakışıklı, zengin, hak sahibi, tam bir medya sevgilisi. Ama onda sırtımı dönemediğim bir hüznün var. Düşünceli iyi görünümün altında saklı hassas bir taraf.

İhtiyacım olan son şey yeniden bir araya getirmek için kırık bir adam ve onun ihtiyacı olan son şey de daha fazla skandal.

Onunla dalga geçmek bir şey, ama kalbimi teslim etmek?

Daha iyi bilmeliydim.

OceanofPDF.com

YARIŞLARA DOĞRU ALINTI

Bu.

Burası benim mutlu yerim.

Drama yok. Numara yapmak yok. Sadece ben ve atlar.

Gözün görebildiği kadarıyla insan yok. Tam istediğim gibi.

Atların olduğu her yer her zaman benim sığınağım olmuştur ve bu mülk de bir istisna değildir. *Tertemiz*. Pastoral beyaz çitler, önümde uzanan mükemmel yeşil çimenleri özetliyor. Ve her bir ahşap karenin içinde, güzel ve parlak bir ata ev sahipliği yapıyor.

Hepsi de sevdiğim o rahatlatıcı at çiftliği aromasıyla katmanlanmış.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Bir çiftlik ne kadar bakir olursa olsun, açık havada bile bundan kaçamazsınız. Üst düzey, gösterişli tesisinizi tertemiz tutmak için dünyanın parasını harcasanız da, yine de at boku gibi kokacaktır.

Beni her seferinde gülümsetiyor. Atlar-1, insanlar-0.

Bu skorun tadını çıkarıyordum ki arkamdan bir kapı çarptı. Sıçrayıp arkamı dönüyorum, umarım gelen Hank'tir ve beni dünyanın en iyi ayı sarılışı ile sarmalamaya geliyordur. Yolun ortasındaki fiskiye Hank'in tanıdık karesini bekleyerek bakıyorum ama o değil. İnternette bulduğum tüm resimlerden çok daha güzel bir görüntüyle karşılaştım.

Uzun mu?

Kontrol et.

Karanlık mı?

Kontrol et.

Yakışıklı mı? Kontrol et.

Beni öldürmek istiyor gibi mi görünüyor? Ayrıca, bak.

Uzun boylu, kıvrak vücutlu, koyu renk takım elbiseli adam bana doğru yürürken dişlerimi alt dudacağımın üzerinde gezdiriyorum. Tepesi daha uzun ve biraz dağınık olan koyu çikolata rengi saçları, sanki parmaklarını gezdiriyormuş gibi, sinirli yüzünü çerçeveleyiyor. Önümde durup, altındaki biçimli, çatık dudaklara göre neredeyse fazla erkeksi olan düz burnuna bakarken, jilet gibi keskin elmacık kemiklerinin altında kirli sakallar beliriyor.

İyi ki sinecek biri değilim çünkü en az 1.80 boyundaki bu adam çok heybetli.

Ateşli maun gözlerini üzerime dikti. "O tatlı kıcını dönüp arabana binmen ve gitmen gerekiyor. Şimdi."

Vay canına, ne selamlama ama.

Başımı eğiyorum ve yüzünde bir mizah izi arıyorum. Hiçbir şey bulamayınca bir kahkaha patlatıyorum. Çünkü kim yeni tanıştığı biriyle bu şekilde konuşur ki?

Tamam, aslında daha çok yüksek sesle homurdanmaktı ama homurdanarak gülmek normal insanları güldürür. Değil mi? Hatta kendi kendime biraz kıkırdadım ve "Hey, belki o da katılır!" diye düşündüm. Ama hayır, bu ateş püskürten ejderha değil. Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve bana pahalı ayakkabılarının altındaki kirmişim gibi bakmaya devam ediyor.

Tipik.

"Güzel ve talimatları takip etmekte yavaş. Son zamanlarda bana tepside sunduğu her kızla aynı seviyede görünüyor. Bu doğal görünüm yeni bir bakış açısı," diyor bir kolunu kısırmışım gibi aşağı yukarı sallayarak, "bu yüzden ona bunu vereceğim. Beni nefes kesici derecede sıkıcı bir anlaşmalı ilişkiye kilitleme girişiminin başarısız olduğunu anneme rapor ettiğinde bu konudaki övgülerimi ilet. Şişme bir bebekle çıkmayı tercih ederim." Son söylediğinde hafifçe geri çekildim. Şişme bir bebekle çıkmak mı? Oof.

Bunu gerçekten söyledi mi? Adam resmen bana bir alley-oop verdi. Burada çok fazla espri yapabilirim ama kendime profesyonelce davranmam gerektiğini hatırlatıyorum. Kendimi çelikleştirerek derin bir nefes alıyorum, çünkü bu iş garipleşmek üzere.

Belli ki o benim kim olduğumu bilmiyor ama ben biraz ev ödevi yaptım ve onun kim olduğunu çok iyi biliyorum.

Vaughn Harding.

Hank'i deli gibi özledim. On yıl önce iş aramak için kapısına geldiğimde beni yanına aldı ve bana işten çok daha fazlasını verdi. İş, tavsiye, kalacak bir yer, hatta ihtiyacım olduğunda güzel bir konuşma. Her zaman hayalini kurduğum baba figürüydü. Bu yüzden Kanada'nın batı kıyısında onun yanında çalışacağımı duyduğumda uçağa binemedim.

yeterince hızlı. Çalışma vizem dolduğu için İrlanda'daki eğitim pozisyonumdan ayrılmak zorundaydım. En azından nereye gittiğimi ve çiftliğin adını biliyordum, böylece biraz araştırma yapabilirdim.

İnternette takip becerilerim o kadar üst düzeyde ki neredeyse özgeçmişimin beceriler bölümüne madde başı olarak ekleyecektim. Bu becerilerimi iyi bir şekilde kullanırken, bu adamın interneti dolduran iki tür fotoğrafını buldum. Fotoğrafların yarısı Profesyonel Vaughn'a aitti ve ailesinin iş girişimleriyle ilgili olarak şık ve ciddi görünüyordu. Diğerleri ise Parti Vaughn'a aitti, çekici ve gösterişli görünüyordu, genellikle gösterişli bir etkinlikteydi ve kolunda güzel bir kadın vardı.

Bulabildiğim kadarıyla asla aynı kadın değildi. Ve inanın bana, *baktım*.

Hayvani bir hırıltı beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Git dedim."

Bu lanet herif gerçek mi? Genel bir kural olarak, beynimden ağzıma giden filtre biraz gevşektir. Çocukluğumdan beri kışkırtıcı biriyim ve birinin sinirlendiği durumları idare etmekte ustayım. Ama bu? Bu yeni bir şey. Muhtemelen bu yüzden burada sessiz ve şaşkın bir şekilde durup aptal gibi bakıyorum?

Durumu yatıştırmak için kibarca bir şey söyleyemeden kollarını açtı ve erimiş gözlerini bana dikerek "Alo? Ne yapıyorsun lan sen?"

Ve sonra... O. Stomps. Onun.

Ayağını. Yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi.

Göğsümden yumuşak bir kıkırdama yükseliyor. Kendimi tutmaya bile çalışmıyorum. Vaughn Harding gibi adamları iyi tanırım. Dünyada gerçekten güvenilir çok az şey vardır, ama güven fonu bebeklerinin dangalak olması güvenilebileceğiniz bir şeydir.

Onu durdurmak için bir elimi kaldırarak söze giriyorum: "Tamam, öncelikle şişme bebek tercihin beni çok etkiledi. Bunu şimdilik bir kenara bırakıp bir gün tekrar konuşabilir miyiz?" Dudaklarında bir küçümseme belirdi. Ha. Bu hiç hoşuma gitmedi. "İkincisi, ben yetişkin bir kadını, bana kız deme. Ve üçüncüsü, bu destansı erkek çocuk krizini bitirdiğinde," bana yaptığı gibi elimi vücudunda bir aşağı bir yukarı sallıyorum, "lütfen Hank'e Billie Black'in iş görüşmesi için burada olduğunu söyler misin?"

Sonra da kocaman, sevimsiz bir gülümsemeyle ona bakıyorum.

Savunmasında, takım elbise ceketini düzeltirken ve daha dik dururken gözle görülür bir şekilde solgunlaşıyor.

Bana tekrar ediyor, "Billie Black?"

"O benim."

"Ben..." Başını sallar. "Ama sen erkek değil misin?"

"Zekice bir gözlem Bay Harding," diye cevap veriyorum sırtarak.

Bu benim için tanıdık bir bölge. İsmim sık sık insanların kafasını karıştırıyor; bu beni rahatsız etmiyor. Bu bir takma isim ve istesem başka bir isimle de anılabilirim ama insanların ismimle ilgili kafa karışıklığı yaşaması hoşuma gidiyor. Ve bu karşılaşma da bir istisna değil.

"Hey, Billie kız!" diye sesleniyor tanıdık, derin bir ses omzumun üzerinden. "Başardın!"

Hank Brandt. O sesi duymak bile beni gülümsetiyor. Vaughn'un ağzını açık bırakarak, tanıdığım en sıcak, en nazik adamın yüzünü görmek için hemen dönüyorum. Geniş omuzlar, sık kesilmiş kumral saçlar ve kırmızı, derin çizgili bir yüz, on yıllarını güneşin altında çalışarak geçirmiş bir yüz, bana doğru koşuyor.

Onu özledim. Bazen bir ailenin içinde doğarsınız, bazen de onları seçersiniz. Ve onları seçtiğinizde, sizin için doğru kişi olduklarını iliklerinize kadar hissedersiniz. Hank de benim için öyle. Seçtiğim aile.

Neredeyse koşuyordum, Hank bana sarıldı. Ben de onu içime çekiyorum. "Seni son gördüğümde bile daha güzelsin" diyor, omuzlarımdan tutup beni içine çekerek.

Yanaklarım pembeleşiyor ve ona gözlerimi deviriyorum. "Yağcılığı bırak, ihtiyar. Beni zaten buraya getirdin. Şimdi bana etrafı göster."

Hank hem çocukluğumda hem de profesyonel kariyerimde bana destek oldu; bir arkadaş, bir baba figürü ve umarım şimdi de bir işveren.

Orada para çantalarıyla her şeyi mahvetmediğimi varsayıyorum. Endişe midemde çırpınıyor. İşim başımdan aşkın ve bu işi gerçekten istiyorsam o garip girişin üstesinden gelmem gerekecek.

"Cesaretini asla kaybetme evlat," diyor başını sallayarak ve bir kolunu omzuma atıyor.

Hank beni biraz kendine gelmiş gibi görünen Bay Yakışıklı ve Çılgın'a doğru götürüyor.

"Billie, Gold Rush Çiftliği'nin yeni sahibi ve işletmecisi Vaughn Harding ile tanış. Bu çiftlik ve aile madencilik işi arasında meşgul bir adam, ancak öngörülebilir gelecekte ticari faaliyetlerimizi yönetmek için buralarda olacak." Vaughn şimdi bana okunamayan bir ifadeyle bakıyor.

ifade. "Bugünkü görüşmeye katılarak ikinci bir görüş bildirecek. Umarım senin için sorun olmaz."

Yutkunurken boğazımın titrediğini hissediyorum. Bu harika. Sadece harika.

Hank'in kolunun altından çıkarak elimi Vaughn'un güçlü kavrayışına doğru uzatıyorum. Onda herhangi bir utanma belirtisi arıyorum ama bulamıyorum. Yüzü şimdi taş kesilmiş ve kilitlenmiş durumda, birkaç dakika önce tükürdüğü ateşli tutkunun tüm izleri tamamen kaybolmuş.

Doğal olarak, sıkı el sıkışına karşılık verirken ona hızlı bir göz kırparak suları test ediyorum. Tokalaşmak derken, ölümüne kavramaktan bahsediyorum. Ben de onun elini sıkıyorum. Yıllarca güçlü atlara bindiğim için görüldüğümünden daha güçlüyüm.

Sanırım parmaklarını sıkıtiğında nefesinin altından homurdandığını bile duyabilirim. "Ne kadar çok o kadar iyi," diyorum. "Sizinle tanışmak bir zevk, Bay Harding."

Elimi aniden bırakırken başını sallıyor ve sonra odağını başımın üzerindeki bir noktaya çeviriyor. "Hazır olduğunda ofisimde olacağım," diyor Hank'e. Topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşmadan önce, başı dik, sanki az önce kendini utandırmamış gibi.

Tekrar Hank'e baktığımda, yüzüne yavaş bir Cheshire sırıtışı yayılırken gözlerinde bir pırıltı görüyorum. Bana bakıp başını sallayarak, "Billie, Billie, Billie. O zavallı çocuğa ne yaptın?"

Bunun üzerine başımı arkaya atıp güldüm. Zavallı çocuk mu? Vaughn Harding gibi adamları iyi tanırım. O kültürün içinde büyüdüm. Onun gibi zengin ve şımarık adamlar, kibirli haklarından asla vazgeçmezler. Aksine, bunu bir çeşit onur nişanı gibi taşırlar.

Babam bu tür davranışlarda A örneğidir, onu yatılı okuldaki tüm çocuklar ve çevremizdeki erkekler izler. Hepsi birbirinin karbon kopyasıydı. Cilalı, hesaplı ve duygusuz.

Sıkıcı olduğundan
bahsetmiyorum bile. Ve
sahte, sahte, sahte.

Sahte gülümsemeler, sahte arkadaşlıklar, sahte aileler. Ve bu sonuncusu asıl vurucu olan. O gün güzel, mükemmel bir şekilde düzenlenmiş hayatımın etrafımda yıkıldığını hissettim.

Şaşırtıcı bir şekilde, boktan, yanlış yönlendirilmiş bir insan olmak küçük bir kızın babasını sevmekten vazgeçmesi için yeterli değil. Ama ona olan saygımı kaybetmeme yetiyor. Ve bu yürek burkan bir kombinasyon... Saygı duyamayacağınız birini sevmek.

On yıl sonra, yetişkinliğe adım attığım yıllarda bile, nefesimi kesecek kadar acıtıyor.

Babamın sözü artık bir şey ifade etmiyor olabilir ama benimki hâlâ geçerli. Kendime verdiğim sözü tuttum-ayrıldım ve o yaşam tarzının kapısını bir daha asla karartmadım.

Büyük bir zaferle ayrıldım ve o zamandan beri yeniden yapılanma modundayım. Tek odak noktam kariyerim oldu ve bu fırsat bir sonraki mükemmel adım.

Kaçtığım her şeyin vücut bulmuş hali olan Vaughn'un binaya girişini izlerken, özel dikim takım elbisesinin içindeki fiziğine hayran kalıyorum. İnce bel. İnanılmaz bir popo. On üzerinden on kapardı.

Ama yapmayacağım. Çünkü bu tip adamları bilirim. Etkileşimde bulunmak için tam bir kabus, ilişkiye girmek için tehlikeli. Ama yine de bakması eğlenceli. Sonuçta ben de bir insanım ve bu adam günah kadar ateşli.

Evet, bu manzaranın tadını çıkaracağım ama güvenli bir mesafeden. Çünkü Vaughn gibi adamlar asla düşmeyeceğim bir tuzak.

ELSIE SILVER

İyi bir kitap erkek arkadaşını ve onları dize getiren arsız kadın kahramanları seven Kanadalı yazar. Yüklü bakışların ve kalıcı dokunuşların uzmanı. Esprili şakaların büyük hayranı. Baştan aşağı at kızı. Bir yerlerde saatin her zaman şarap olduğuna tamamen ikna olmuş.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.